

No hi ha dos
jutges iguals

Trobada amb
Joan Elías. Dret '03

Novetats
jurisprudencials

La gestió
del temps

RAMÓN DURÁN RIVACOBA

*CATEDRÀTIC DE DRET CIVIL
PRIMER PROFESSOR HONORARI
DE LA FACULTAT*

**La Facultat de
Dret compta
amb una nova
sala de vistes**

Javier Junceda

Degà

Benvolguts amics,
Benvolgudes amigues,

Gràcies a l'empenta i a la feina valenta i generosa del Dr. Carlos de Miranda i el seu equip, aquí tenim un nou número de *Iuris UIC*. La publicació d'aquest exemplar coincideix amb moments especialment esperançadors per a la Facultat. D'una banda, estrenem nom oficial, el de Facultat de Dret, més d'acord amb l'oferta d'estudis actual, centrada en exclusiva en la formació jurídica. També hem celebrat amb èxit una jornada sobre la reforma fiscal, en la qual han assistit prop de quatre centenars de persones, totes especialistes en la matèria. De la mateixa manera, i per primera vegada en la nostra petita història, hem sortit del recinte per celebrar, juntament amb la prestigiosa i centenària Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya i l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, una sessió acadèmica sobre els juristes alemanys de la segona meitat del segle XX passat.

D'altra banda, m'agradaria fer èmfasi en l'alegria que suposa crear una sala de vistes a la Facultat. Aquest era un anhel que teníem des de fa anys. Per fi podrem utilitzar-la com a recinte per fer-hi els simulacres de judicis que alguns professors fèiem fins ara a les aules.

I acabo. Atès que la Facultat és de tots i cadascun dels qui en formem part –Alumni, alumnes, professors, famílies...–, ens hem d'esforçar tots plegats a ser agents actius de promoció. Seria formidable que parléssim de la Facultat en el nostre entorn professional o familiar i la recomanéssim a famílies que confien en la nostra opció formativa per educar els seus fills. Si ho fem així, aquest somni que alguns visionaris van traçar fa dècades i que va començar formalment el 1997 no tindrà aturador.

Creieu-me si us dic que la nostra manera de fer les coses comença a calar en els qui anhelaven una educació universitària seriosa i solvent, que capaciti realment per a l'ofici de jurista. I per això mateix hem de fer el pas i divulgar amb orgull i humilitat la nostra pertinença a aquesta extraordinària iniciativa, i explicar el nostre model vinculat al coneixement personal de l'alumne, al seu acompanyament durant tot el procés educatiu universitari i a l'exigència que sempre requereix l'obtenció d'un títol superior que pretengui ser prestigiós.

Moltíssimes gràcies a tots per tot.

SUMARI

Abril de 2014
número 09

ACTUALITAT

OPINIÓ DOCTRINAL No hi ha dos jutges iguals	4
ENTREVISTANT A Ramón Durán Rivacoba	6
NETWORKING Jornada "Empresa i fiscalitat davant la sortida de la crisis"	12
NETKNOWING Els nostres professors	16

DESENVOLUPAMENT PROFESSIONAL

TROBADA AMB Joan Elías. Dret '03	18
NOVETATS JURISPRUDENCIALS Novetats jurisprudencials civil, mercantil, penal, administrativa i laboral	22
COMPETÈNCIES PROFESSIONALS La gestió del temps	34
FORMACIÓ Nou Màster en Planificació i Assessorament Jurídico-Fiscal	40
FORMACIÓ CONTÍNUA	42

NOTÍCIES

NOTÍCIES DE LA FACULTAT	44
--------------------------------	----

OPINIÓ DOCTRINAL

No hi ha dos jutges iguals

Anàlisi estadística sobre les divergències en els índexs de condemna entre els diferents jutjats penals

© Guillermo Benlloch Petit.

**GUILLERMO
BENLLOCH PETIT**

DOCTOR EN DRET. MAGISTRAT
PROFESSOR ASSOCIAT DE DRET
PENAL DE LA UIC

Qualsevol professional del dret que hagi exercit en la jurisdicció penal deu haver comprovat que no és infreqüent que a uns jutges o tribunals se'ls identifiqui com a "més durs" o "més proclius a condemnar", i a d'altres com a "més propensos a absoldre" o "més tous".

Els qui qualifiquen així jutges o tribunals sovint es limiten a fer-se ressò d'un determinat estat d'opinió informal o, com a màxim, a transmetre pures impressions personals extretes d'un nombre, necessàriament limitat, d'experiències pròpies o alienes, sense sustentat els judicis en una base mínimament sòlida.

Ara bé, encara que la base en què se sustenten aquests comentaris sigui molt precària, no es pot descartar que la realitat que apunten –és a dir, que entre els diferents jutges hi ha divergències significatives i estables pel que fa a si tenen més o menys inclinació a la condemna– estigui realment fonamentada.

Per aquesta raó, davant de l'innegable interès del tema, ens hem proposat en aquestes línies de partir de les dades empíriques per confirmar o desmentir aquestes impressions del fòrum.

Començarem per comprovar, a partir de les dades extraïbles de l'estadística judicial, si el fet de tenir més o menys propensió a la condemna –expressat en percentatge de condemnes sobre el conjunt de sentències dictades dels jutges de l'ordre penal– es manté estable al llarg del temps.

Així mateix, amb l'ajut d'aquestes mateixes dades, analitzarem si entre els diferents jutges i tribunals cridats a enjudiciar casos homogenis hi ha diferències significatives pel que fa a si tenen més o menys tendència a la condemna (ja que, si fos així, es podria concloure que efectivament hi ha diferències rellevants i estables entre els diferents jutges i tribunals penals en relació amb la posició que adopten davant de la condemna, amb la qual cosa es veurien confirmades les intuïcions del fòrum).

Perquè un estudi empíric d'aquestes característiques pogués assolir conclusions plenament fiables i tenir pretensions científiques, la base estadística de l'estudi hauria de ser molt àmplia i les dades estadístiques analitzades haurien de ser sotmeses a un escrutini depurat per garantir l'homogeneïtat dels termes de la comparació.

L'autor d'aquestes línies ja anticipa que aquest estudi, tant pel nombre reduït de tribunals analitzats com per la limitació del marc temporal examinat, no pretén assolir conclusions dotades de plena validesa científica o estadística, tot i que sí que permet aventurar una resposta provisional a les preguntes analitzades, alhora que autoritza a formular-se algunes preguntes i dóna peu a estudis futurs més acurats i concloents a partir d'una base estadística més àmplia.

En relació amb la primera de les qüestions apuntades, hem partit de les dades estadístiques dels jutjats penals de Barcelona –perquè el nombre de jutjats és prou elevat com per poder establir una comparació entre si, a banda que les normes de repartiment que regeixen l'atribució d'assumptes entre aquests jutjats determinen que l'origen i la tipologia de les causes que coneixen siguin homogenis. Això evita les distorsions i els biaixos que es podrien produir si els assumptes enjudiciats o els jutjats o territoris de què provenen no fossin homogenis.

Per delimitar l'estudi tan sols hem considerat el període comprès entre l'any 2009 i l'any 2013, i únicament hem tingut en compte jutjats penals que han tingut un mateix jutge titular durant aquest període quinquennal, ja que és obvi que només es poden extreure conclusions vàlides sobre les qüestions apuntades si totes les sentències a què es refereixen les xifres estadístiques analitzades han estat dictades pel mateix jutge.

Quan s'analitza aquest període hem calculat, a partir de les xifres sobre sentències absolutories i condemnatòries que recull l'estadística judicial, quina és, per a cadascun dels anys objecte d'estudi, la proporció –expressada en percentatge– de sentències condemnatòries dictades per cada jutjat penal sobre el conjunt de sentències dictades *sense conformitat de les parts*. Per fer-ho hem optat per excloure del còmput les sentències de conformitat, ja que entenem que no s'hi manifesta si el jutge té més o menys inclinació a la condemna, ja que no depèn de la decisió del jutge, sinó de l'acord entre les parts.

Aquests són els resultats obtinguts al llarg del quinquenni pels diferents jutjats Penals de Barcelona analitzats, classificats en ordre decreixent de major a menor inclinació a la condemna (expressada, com hem dit, en percentatge de sentències condemnatòries sobre el conjunt de sentències dictades sense conformitat de les parts):

	2009	2010	2011	2012	2013	Media
Jutjat Penal núm. 17	67,4	63,9	65,4	64,4	69,5	66,1
Jutjat Penal núm. 19	57,8	59,3	64,5	64,1	65,6	62,3
Jutjat Penal núm. 13	63,3	60,4	59,2	58,9	66,7	61,7
Jutjat Penal núm. 9	63,6	61,1	60,5	59,1	59,0	60,7
Jutjat Penal núm. 26	-	65,2	49,0	55,6	61,4	57,8
Jutjat Penal núm. 2	57,6	52,9	62,3	59,1	54,2	57,2
Jutjat Penal núm. 4	51,6	55,1	58,3	47,0	44,8	51,4
Jutjat Penal núm. 6	58,1	54,4	51,5	47,6	44,5	51,2
Jutjat Penal núm. 5	53,7	52,5	45,6	40,9	39,7	46,5
Jutjat Penal núm. 11	42,2	39,0	45,2	40,5	41,7	41,7

El Jutjat Penal núm. 26 es va crear l'any 2010, per aquest motiu no hi ha dades de l'any 2009.

Doncs bé, n'hi ha prou amb fer una anàlisi superficial dels resultats per constatar, en relació amb la primera de les qüestions plantejades, que, en efecte, en cada jutge individual la proporció de sentències condemnatòries sobre el conjunt de sentències sense conformitat dictades al llarg del quinquenni és una magnitud que manté un notable grau d'estabilitat en el temps: l'índex de condemnes de cada jutge individual al llarg dels cinc anys analitzats oscil·la dins d'un arc estret d'uns quinze punts percentuals i d'un any a l'altre l'oscil·lació molt poques vegades supera els cinc punts percentuals.

Però el que crida més l'atenció, respecte a la segona qüestió plantejada, és constatar la notable divergència que hi ha entre els índexs de condemna dels diferents jutges: aquesta arriba a més de vint punts percentuals i es manté de manera estable al llarg dels anys.

De tot això es poden extreure dues conclusions: en primer lloc, l'anàlisi de les xifres estadístiques confirma tant la percepció intuïtiva, segons la qual els jutges de l'ordre penal tendeixen a reproduir amb certa estabilitat al llarg del temps si tenen més o menys propensió a la condemna, com la percepció, igualment estesa, segons la qual hi ha divergències significatives i estables en el temps entre els diferents jutges penals pel que fa a la seva propensió o inclinació a la condemna.

Una vegada feta aquesta constatació sembla que és obligat preguntar-se si les notables

divergències que s'hi han advertit resulten admissibles o si, al contrari, s'haurien de buscar remeis per aconseguir un increment de la convergència entre els percentatges de condemna dels diferents jutges.

Certament l'existència de divergències significatives entre els índexs de condemna dels diferents jutges penals sembla que no harmonitza gens bé amb el dret a la igualtat en l'aplicació de la llei; però, alhora, l'existència d'aquestes diferències és en bona mesura una conseqüència ineludible del principi d'independència judicial, consagrat en l'article 117.1 de la Constitució.

Per reduir aquesta divergència a límits més d'acord amb el dret a la igualtat en l'aplicació de la llei, sense trencar la independència judicial, es poden arbitrar diferents solucions: introduir en la futura llei processal algunes regles de valoració de la prova que redueixin les grans diferències valoratives que s'observen entre els diferents tribunals penals; introduir així mateix instruments processals d'unificació jurisprudencial, així com regles que fomentin el recurs als instruments actualment existents, com ara la convocatòria de plens de tribunals per a la unificació de criteris. Finalment, com a factor de transparència i de control informal, que sens dubte fomentaria la convergència entre tribunals, caldria publicar i difondre els resultats estadístics individualitzats de cadascun dels jutjats i tribunals, juntament amb quadres comparatius, per permetre als ciutadans i els operadors jurídics tenir-ne coneixement.

ENTREVISTANT A

Ramón Durán Rivacoba

CATEDRÀTIC DE DRET CIVIL A LA UNIVERSITAT D'OVIEDO

Entrevista realitzada per:
Carlos de Miranda

Ramón Durán Rivacoba va néixer a Burgos el 1959. El 1983 es va llicenciar en Dret amb matrícula d'honor per la Universitat de Deusto i cinc anys més tard va obtenir el doctorat per la Universitat de Navarra. Aquell mateix any va aconseguir la plaça de professor titular de Dret Civil a la Universitat de Granada. Ha estat també professor titular per la UNED. Actualment és catedràtic a la Universitat d'Oviedo, des del 1993. És autor de deu monografies, ha participat en un gran nombre d'obres col·lectives i disposa d'una llarga llista d'articles publicats en revistes de primer nivell.

Vau estudiar a Deusto a finals dels anys 70. Per què aquesta carrera?

Reconec que és una carrera de poc component vocacional, ja que uneix múltiples valors i interessos per a l'alumne i té sortides professionals molt diverses. Jo buscava uns estudis molt versàtils i a més hi havia una forta tradició a la família. En tot cas, reconec que va ser una aposta molt afortunada.

Us va llicenciar amb matrícula d'honor. Als nostres alumnes els diem que això és possible amb esforç i tenacitat, però no s'ho acaben de creure... Ens podeu ajudar a convèncer-los?

I tant, només faltaria. La fase universitària suposa una etapa completament nova en la trajectòria dels alumnes. Acostumo a afirmar que quan hi arriben posen el comptador a zero. Algunes trajectòries molt brillants a la secundària es poden veure truncades si l'alumne no ha aconseguit assumir responsabilitat i iniciativa pròpies. Contràri-

ament, expedients mediocres tenen a l'abast resultats que fins aleshores no havien aconseguit. Si em perdoneu la indelicadesa de parlar d'un mateix –però és que constitueix l'única experiència que amb certesa conec de primera mà–, us puc dir que jo vaig ser un estudiant molt millorable durant el batxillerat, fins al punt que vaig suspendre la selectivitat (avui PAU). Alternava qualificacions excel·lents en el que m'agradava i suspensos en les disciplines que no coincidien amb el que em venia de gust. No havia rebut la motivació adequada, però això va canviar a la universitat. És així com, amb un esforç semblant a l'anterior, vaig obtenir qualificacions molt satisfactòries, fins al punt que vaig guanyar el Primer Premi Nacional de Dret quan vaig acabar els estudis. Vaig passar per sorpresa de "negat oficial" a "llest de diccionari", quan no era, ni ho sóc ara, ni una cosa ni l'altra. Tot depèn de la il·lusió, el convenciment i la disciplina personals de complir objectius propis i que t'encoratgin

en l'esforç. Aquest és el nostre repte com a professors: treure dels alumnes les coses bones que tenen, i que tenen tots, cadascun en la seva mesura.

Crec que en l'època en què va estudiar la carrera hi havia molts exàmens orals davant d'un tribunal. Als nostres estudiants els espanta enfrontar-se a aquest tipus de proves. Algun consell que els pugui resultar útil?

En aquell temps els exàmens orals eren regla general. A més, en els estudis de dret aporten valors afegits per als qui normalment han d'utilitzar la retòrica com a habilitat professional. No s'ha de tenir por, i explicar les coses amb la naturalitat i el convenciment de qui ha entès les qüestions sotmeses a pregunta. Fins i tot m'atreveixo a dir que de vegades resulta més important aquest aspecte que el contingut tècnic. Els nervis són inevitables, però es poden dominar. És millor no reconèixer la inquietud o

“El Grau en Dret ha d’aportar prioritàriament l’anomenada mentalitat jurídica, que permeti després a l’alumne dirigir amb èxit la seva trajectòria professional”

qualsevol altre punt feble de manera espontània i abordar els assumptes amb fermesa, que potser és fingida, però és un gran assaig per a moltes situacions futures en què ens passarà el mateix.

Si no vaig errat, vau publicar una reflexió sobre els plans d’estudi l’any 1992. Ara, l’espai europeu d’estudis superiors està en plena eferescència. Hem millorat? Els nostres estudiants surten ben preparats per enfrontar-se a un món professional cada vegada més exigent?

El pla Bolonya és l’expressió d’uns principis pedagògics molt discutibles. De vegades

ens fan combregar amb rodes de molí. Per exemple, pretén substituir una educació basada en la docència en favor d’una altra que es funda en l’aprenentatge personal de l’alumne. Al marge que totes dues no són contradictòries o incompatibles, tampoc no s’ha de menysprear la lliçó magistral. Tots els que hem passat per la universitat reconeixem que les lliçons que ens van impartir els grans mestres no només ens van aportar coneixement jurídic, sinó molts intangibles que ens van servir de gran profit. Un no aprèn només de tot el que se li diu, sinó de qui li ho exposa i com ho fa. Amb les condicions actuals dels graus, l’accés pro-

fessional queda mediatitzat inevitablement pels màsters, que esdevindran imprescindibles. En dret, per a l’exercici lliure ja és així. Les reformes dels plans d’estudi plantegen problemes de gelosies entre les diferents disciplines i, de vegades, el professorat tendeix més a defensar el que els és propi que l’interès general.

En tot cas, sí que us diré que, segons el meu parer, el Grau en Dret ha d’aportar prioritàriament l’anomenada mentalitat jurídica, que permeti després a l’alumne dirigir la seva trajectòria professional gràcies a les especialitzacions que la pràctica permeti. El grau ha de ser necessàriament generalista i,

en dret, no dirigir-se de manera excessiva i per endavant cap a una ocupabilitat estricta.

Pel que he pogut esbrinar, un dia va dictar una conferència titulada "Ser universitari", i va tenir tant d'èxit que la va pronunciar en reiterades ocasions. Ens podríeu esbossar aquí les idees rectores del discurs?

En l'espai succint d'una entrevista el que em demana m'és difícil de satisfer. M'aconcento a expressar que els universitaris són molt més que simples estudiants. La universitat és un entorn en què les ments dels joves s'obren a fenòmens molt superiors

una activitat que reporta nombroses satisfaccions als qui mostrin aptituds per desenvolupar-la. No tots, ni tan sols els més valuosos, tenen aquesta capacitat. Cal descobrir-la. Cal desenvolupar aquesta feina de manera molt compromesa, i sobretot honesta; a consciència, i amb la vista posada a descobrir la veritat –que no s'ha d'imposar mai– al marge de les apetències. No és una feina precipitada, ni apriorística. Hi cal compromís, esforç i dedicació. Cal tenir molta cura dels detalls, fer cas del director del treball i advertir que s'investiga per als altres, per als futurs lectors, a qui s'ha d'aportar la pròpia manera de veure les coses. No només

"La universitat suposa obrir-se al món de les idees, descobrir la veritat i estimar-la, no solament en el camp que cadascun conreï."

a la formació tècnica o científica. Suposa obrir-se al món de les idees, descobrir la veritat i estimar-la, no només en el camp que cadascú conreï. Ofereix possibilitats per créixer en terrenys molt més amplis de la cultura, de les lletres, de les arts, de les aficions, del pensament, dels corrents socials, etc. El contacte amb persones de procedència i maneres de pensar molt diferents enriqueix molt qui estableix contacte obert amb els companys i professors. La universitat és això, un univers en què tots els components s'haurien de quedar en evolució i aprenentatge constants, en què es trenquen els motlles preconcebuts i s'adquireixen coneixements multidisciplinaris per vies molt diverses. És el moment de l'eclosió de les ments i no només de les intel·ligències. L'etapa dels ideals i de les idees. Acostumo a dir que com a professor he après més de les preguntes lliures dels alumnes que d'alguns llibres, que incorporen una lletra morta que moltes vegades no dóna les respostes que requereixen els nous temps.

Posteriorment us va doctorar en Dret Civil a la Universitat de Navarra. Què els diria als doctorands de la nostra Facultat que estan fent els primers passos per preparar la tesi doctoral?

La recerca, i més en l'univers jurídic, és

s'ha de reproduir tot el que s'ha dit ni comentar normes aplicables, ni tan sols descriure un estat de la qüestió. Cal oferir amb opinions pròpies i sentit pràctic.

I ja que parlem de recerca, què pot fer l'acadèmia per arribar més bé al món de la praxi professional i forense? Com creieu que es podria acostar més i amb més bones eines la universitat al professional del dret?

La dicotomia entre pràctica i teoria és una de les pitjors llegendes acadèmiques que es poden admetre. Fins i tot el Tribunal Suprem espanyol, en una famosa sentència sobre les persones jurídiques, va afirmar que no hi ha res més pràctic que una bona teoria. L'inconvenient és perdre's pels camins tortuosos de les construccions fictícies i per això mateix inútils, que ens portarien directament al famós problema de la naturalesa jurídica de les qüestions, cosa que avorreix molt per la seva formulació forçada. El món es mou per les idees i no pels experiments. Aquesta és l'actitud.

El gran repte que té la universitat ara, i ho serà més en un futur proper, són els programes de perfeccionament professional. Qualsevol que s'aboqui a la pràctica quotidiana serà conscient que necessita una revitalització, un reciclatge cada cert temps que es

pot abordar a la universitat, una institució per essència al servei del saber i dels ciutadans compromesos amb aquesta finalitat. Es tracta de fugir de la rutina i de les maneres quotidianes de fer acomodades. A més, aconseguir que la relació entre acadèmics i professionals s'enriqueixi mútuament. Cadascú pot aportar molt en benefici de l'altre col·lectiu.

Vau guanyar diverses places com a professor de la universitat pública, fent gal·la en el currículum vitae d'una aclaparadora experiència docent, que arriba fins al dia d'avui. Creieu que en el moment actual és

“El millor de la universitat són els alumnes. El repte i l'orgull del professor radiquen, precisament, a aportar un granit de sorra en la seva formació. Els estudiants són com a diamants en brut i el seu rendiment depèn en gran part del professor dedicat a això.”

més difícil captar l'atenció i l'interès de l'alumne dins de l'aula? I, si és així, quines estratègies docents voldríeu compartir amb els professors més joves de la Facultat, que s'estrenen com a docents?

El millor de la universitat són els alumnes. El repte i l'orgull del professor rau en, precisament, a aportar un granit de sorra en la seva formació. Els estudiants són com a diamants en brut i el seu rendiment depèn en gran part del professor que s'hi dedica. No es tracta d'impartir classes rutinàries i avorrides, sense convenciment de la utilitat pràctica d'aquests coneixements. Si l'acadèmic no és conscient de l'entitat de la feina que fa, el

primer que ho percep és l'alumne, que pot ser qualsevol cosa menys ingenu i menfotista. Cal apreciar els alumnes i sentir-se còmode en la relació docent. Cal mantenir el respecte i advertir els dots de cadascú. Cal treure el millor de si mateix i anar a classe amb ànim d'aprendre les moltes coses que ens aporten els alumnes... Cal esperonar-los, animar-los, provocar que tinguin iniciativa i intervinguin. Que sentin l'ensenyament en primera persona, com a veritables protagonistes de la seva trajectòria.

Canviem de tema. Com veieu les relacions entre la universitat pública i la privada en

el moment actual? Quin escenari podeu vaticinar per al futur pròxim en aquest sentit?

L'antagonisme entre públic i privat en l'educació, en els diferents nivells, em sembla un debat artificial, fictici i, si se'm permet, fins i tot caspós i anacrònic, amb grans dosis d'ideologia. Jo vull per al nostre país el millor ensenyament possible, amb independència de la titularitat pública o privada. En els sistemes pedagògics més avançats del món aquesta distinció resulta irrellevant. Fins i tot les universitats més famoses de l'orbe són privades. El problema és que s'han d'oferir fórmules de beques per ren-

“La innovació constitueix una fi essencial de l'universitari i amb això no em refereixo solament a la investigació aplicada, sinó a l'exploració dels interessos socials i les solucions més justes dels conflictes, camp en el qual nostra disciplina jurídica juga un paper fonamental.”

diment econòmic que no impedeixin a ningú que tingui capacitat i compromís accedir als centres acadèmics més prestigiosos. És cert que el nostre sistema universitari és prioritàriament públic, i així ha de continuar sent, segons el meu parer; però això no impedeix de cap manera que hi hagi altres centres privats de qualitat, que mai no s'haurien d'observar amb recel, sinó com un suport decidit.

Jo vaig estudiar a Deusto i vaig fer la tesi doctoral a la Universitat de Navarra. És a dir, les dues clàssiques universitats privades espanyoles, i ho vaig fer sempre amb ajuts i beques que em van permetre un alleujament econòmic adequat per dedicar-me a l'estudi. Després vaig dirigir la dedicació docent cap a la universitat pública i també a diversos centres de prestigi. Us asseguro des de la meva experiència que no hi ha cap perill en aquesta diversitat, mentre se salvaguardin els criteris d'excel·lència que els veritables estudis superiors haurien de tenir. Una altra cosa és que, de vegades, hagin proliferat pertot arreu centres, no només privats sinó també públics, sense la qualitat que es necessita; però aquesta realitat és molt diferent i no afecta en realitat el dis-

seny universitari que hauria d'imperar en conjunt en el panorama universitari: d'alè a la iniciativa pública i privada, de millora del sistema conjunt, d'excel·lència.

Se senten, amb freqüència, durs retrets a l'Administració per les minses assignacions de recursos a l'àmbit de la recerca. Com poden convèncer els estudiosos del dret els governs perquè vegin la conveniència d'incrementar aquesta partida pressupostària?

De vegades les línies argumentals xifrades en el rendiment econòmic de les inversions en recerca em resulten molt escasses i insatisfactòries, a part de neoliberals, per molt que les formuli gent que es diu de progrés. La recerca aporta a la societat la constància de persones amb una capacitat intel·lectual excel·lent, l'esforç de les quals s'hauria d'encoratjar sempre, per allò del mèrit i la capacitat, que tant oblidem a la pràctica. La innovació constitueix una finalitat essencial de l'universitari, i amb això no em refereixo només a la recerca aplicada, sinó a l'exploració dels interessos socials i les solucions més justes dels conflictes, camp en què la nostra disciplina jurídica té un paper fona-

mental. La societat del pensament i de les idees defineix sens dubte el destí dels ciutadans en conjunt.

Com que sou professor catedràtic de Dret Civil, una pregunta que és en boca de molts operadors: quan tindrem un Codi civil del segle XXI? No us sembla que s'ha de superar una regulació que legitima l'amo d'un rusc a entrar a la finca veïna per recuperar les abelles? O és que s'espera un pròxim dret civil europeu?

El gran repte que tenim plantejat en el camp de les idees és la ruptura del paradigma. Hi ha una tendència molt acusada a donar per bo tot el que rebem, i això és lògic en molts aspectes, perquè posar-ho en dubte tot suposa un risc servit en safata per la ignorància rampant i ambiciosa, que és una combinació temerària. Tot i això, la inèrcia mai no és la fórmula magistral per tractar els problemes, que es veuen reproduïts per les novetats que suscita l'evolució social. Així, les trajectòries jurídiques de cada entorn s'han de respectar, per allò que els clàssics van definir com l'esperit del poble reflectit en les lleis. No sóc dels qui accepten la beneiteria com a clau de conducta i dubto molt que sigui un ideal de recerca un dret universal o col·lectiu, sinó just i adequat a les circumstàncies socials diverses i enriquidores. La globalització no sempre aporta el respecte que es deu a la diversitat i al detall. Com deia Ortega y Gasset, jo sóc jo, però també les meves circumstàncies.

En la crisi que encara assola el nostre país, es pot dir que han fallat algunes institucions tradicionals de garantia, com la hipoteca?

La hipoteca no ha pas fallat. És més, sense aquest concurs la gent no hauria tingut accés a l'habitatge en propietat. Una altra cosa és si es van concedir de manera molt desinhibida i amb un risc greu per a les entitats financeres i l'estabilitat econòmica del conjunt. També pot ser que hagin estat fallits els sistemes sempre transitoris de la seva execució, que sí que han manifestat debilitats en el nou i tràgic panorama que la crisi econòmica va semblant d'un temps ençà. Amb tot, hauríem de ser prudents i advertir que les normes han de preveure conductes típiques i sostenibles en el temps, altrament esdevindrien massa conjunturals. Després les institucions es queden, perquè responen a necessitats constants, i el seu règim canvia de manera més o menys conforme als temps.

Ramón, heu investigat sobre la contractació electrònica. El dret està gaire en-

darrerit en aquesta matèria respecte a la realitat social, tan summament digitalitzada?

Sens dubte que l'evolució social derrota per golejada, pel que fa al ritme, les normes establertes per a la prevenció de conductes. La meua experiència dicta que la realitat supera amb escreix la ficció. Potser és un desideratum pretendre que el dret pugui donar una resposta immediata als nous reptes de la tecnologia, i és cert, però només en una de les accepcions. L'estricta norma esdevé escassa per la velocitat dels fenòmens i la lentitud en la seva formulació positiva. No obstant això, mai no s'hauria de perdre de vista que els principis generals del dret també ofereixen respostes amb una generalitat i una abstracció característiques que els fan molt aptes per al tractament jurídic, i a curt termini, de les novetats. Els fets poden ser molt moderns en la seva expressió, però responen a fenòmens globals tan antics com la conducta de les persones, la dimensió jurídica de les quals és fàcilment codificable d'acord amb els principis de justícia, defensa i equitat.

En els conflictes matrimonials –i concretament en els casos en què hi ha menors d'edat pel mig–, creieu que es tutelén prou els interessos psicològics dels menors?

Crec sincerament que hem consentit convertir el dret de família en l'expressió de les voluntats exclusives dels seus membres, que actuen al marge de l'interès col·lectiu de la família. El bé comú no és la suma de béns individuals, tot i que també és cert que no hi ha cap bé comú completament aliè al dels seus components. A més, entre els interessos de les parts s'ha de reconèixer una jerarquia justa, que prioritzi els més apreciables, des de la perspectiva de la defensa, dels més desfavorits, com els fills innocents de les crisis que es desencadenen en l'entorn familiar. Un dels avenços que sens dubte millorarà el tractament jurídic de la qüestió seria concedir als menors l'auxili per tots els danys que els puguin inferir els progenitors a causa d'una llibertat que es dibuixa sense cap mena de responsabilitat, cosa que considero un error notable.

De debò que els consumidors es troben adequadament protegits per la nostra ordenació? O considereu que encara hi ha espai per millorar aquesta tuïció?

El dret de consum planteja qüestions d'un alt interès, no només tècnic sinó substantiu, i enfronta dificultats de plantejament que no s'aborden, em sembla, amb prou intensitat. En primer terme, parteix de la premissa de la inequivalència de situacions jurídiques

entre els partícips en un negoci. Aquest pressupost, elevat a la categoria de veritable estatus, significa que els ciutadans lliures i iguals es converteixen en elements del sistema econòmic, acceptant com a hipòtesi jurídica que estan relativament subordinats. El trànsit de ciutadà a consumidor agreuja les perversions del sistema capitalista, que excedeixen de llarg el de la llibertat de mercat, que ens hauria de regir. Seria com si jutgèssim en la història fictícia un progrés l'hipotètic estatut de l'esclau per concedir-li drets i garanties limitats. Al contrari, es tractaria més aviat de superar la premissa, no d'adequar-la o endolcir-la. La metàfora pot ser excessiva, o no tant, jutgeu-ho vosaltres, encara que sigui una llicència literària que em permeto.

A més, s'ha de tenir present que aquí es manifesta que la globalització del sistema econòmic pretén alhora que hi hagi la de les respostes jurídiques en el seu tractament, cosa que considero un error si opera al marge de les diferents circumstàncies socials i econòmiques de cada entorn. Com més garanties jurídiques, més encariment dels béns i serveis que se sotmeten a la seva discipli-

na. Aleshores, en societats emergents o amb índexs de pobresa molt acusats el dret de consum pot ser un contrasentit en l'expressió més exigent, per tal com aparta del seu accés béns i serveis de grans capes de la població. No ajuda, sinó que imposa traves al creixement econòmic i l'impuls de les economies emergents o en desenvolupament.

Per acabar, voleu traslladar algun missatge als nostres Alumni?

Sí, amb molt de gust. Apreciaria que fossin conscients, tot i que siguin joves, del calibre de les circumstàncies en què es desenvolupa la seva etapa universitària. Són partícips d'una iniciativa privada que apel·la al seu sentit de la responsabilitat. Comparteixen els primers passos d'un projecte que requereix l'esforç conjunt en la millora de l'instrument. Haurien de tenir –no dubto que així sigui, però val més prevenir que curar– sentit històric i personal de la seva trajectòria, i, en tot cas, haurien de tenir un agraïment profund als qui donen suport a la seva formació, en especial a les famílies, pels esforços que fan per al seu futur personal i professional.

NETWORKING

Jornada:

“Empresa i fiscalitat davant de la sortida de la crisi”

Texte: Consuelo León.

Ponents de primer nivell de l'àmbit jurídic i empresarial es van trobar el 12 de febrer passat en un acte organitzat per la Facultat de Dret de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC), amb la col·laboració de Cuatrecasas Gonçalves Pereira i Molins & Silva. Un auditori de més de 300 persones, moltes Alumni, omplien l'Aula Magna. L'acte, que va tenir la presència del conseller de Justícia, Germà Gordó, que va clausurar l'acte, va servir a més com a presentació oficial del Màster en Planificació i Assessorament Juridicofiscal de la UIC.

La Jornada –estructurada en dos blocs: tres conferències i una taula rodona– es va iniciar amb la intervenció del Dr. Luis Manuel Alonso, catedràtic de Dret Financer de la UB, que va abordar els reptes de la reforma fiscal. A continuació, va tenir lloc la conferència de l'advocat Jesús-María Silva, catedràtic de Dret Penal de la UPF, que va centrar la seva dissertació en el delictes fiscal, i finalment l'advocat Alfredo Domínguez va parlar sobre la *compliance* penal.

El matí es va tancar amb una taula rodona sobre fiscalitat, creixement i competitivitat, moderada pel Sr. Andrés Tejero Sala, director general de l'Institut de l'Empresa Familiar (IEF), en la qual van participar el Sr. Mariano Puig Planas, president emèrit de Corporación Puig; el Sr. José M. Serra, president del Grup Catalana Occident, i el Sr. Fernando Casado Juan, director general del

Consell Empresarial per a la Competitivitat. El conseller va destacar en el discurs que “normalment la fiscalitat s'associa a obligació: a mi m'agrada més enfocar-la des del punt de vista del dret”. A continuació, va manifestar que “cal que ens preguntem si tenim un tractament fiscal homologable al dels països més avançats, no només pel que fa al repartiment territorial, sinó també respecte a la càrrega impositiva individual i als serveis que es reben a canvi”.

Per la seva part, el Dr. Javier Junceda, degà de la Facultat de Dret de la UIC, va remarcar que era “un privilegi reunir en un mateix fòrum tots els vessants de la pròxima reforma fiscal: d'una banda, juristes de primera fila. I, de l'altra, empresaris la visió dels quals és important perquè són subjectes passius en aquests canvis que afectaran el nostre panorama fiscal”.

Ponència:

Reptes de la reforma fiscal

Dr. Luis Manuel Alonso

Catedràtic de Dret Financer, Universitat de Barcelona

Els ingressos procedents de l'impost de societats han baixat de 45 milions d'euros el 2007 a 16 milions el 2011. La recaptació per aquest impost havia arribat a suposar un 4,8 del PIB, mentre que el percentatge mitjà de la UE és del 3%.

Paguem un IRPF tan alt com els suecs, però els nostres serveis no són com els seus. La previsió és que aquest impost baixarà, com l'impost de societats, perquè és massa car per a les empreses, amb la qual cosa hauria de passar del 30% actual al 21% de mitjana a la UE.

En conjunt, i quant al nostre sistema fiscal, què cal canviar? Fonamentalment quatre coses: estimular el benefici de les empreses, retocar el tipus de gravamen, estimular la renda disponible, de manera que així s'estimuli el consum, i afavorir més permanència de les normes tributàries.

La previsió és que a mitjà termini l'IRPF baixarà, pujaran els impostos especials i l'IVA; es mantindrà la morositat del 20%, fet que significa l'endeutament de les famílies, i caldrà lluitar més contra l'economia submergida, que ja suposa un 22% del PIB i una pèrdua recaptatòria de 72.000 milions d'euros. Però han de canviar més coses.

Al nostre país es dona a més un grau elevat de conflictivitat, amb 222.000 reclamacions economicoadministratives el 2012, en part perquè el sistema d'autoliquidació és procliu al conflicte. La tendència hauria d'anar cap a exemples com Itàlia i Austràlia, on hi ha més vies d'entesa entre Administració i persones administrades.

Segons l'informe Mirrless hi ha una "propensió dels governs a atacar els símptomes en comptes d'atacar l'arrel, que és la falta de claredat de la base imposable". Per la seva part, l'OCDE recomana que l'Administració passi del control a les prestacions de serveis veient el ciutadà com un client.

L'arbitratge, la transacció, la conciliació i la mediació poden ser algunes de les vies per resoldre aquesta situació. En aquest sentit, destaquen les bones pràctiques de països com Itàlia, amb el Concordato Tributario, o Alemanya, així com el sòlid Internal Revenue Services dels Estats Units.

Les propostes, per tant, s'haurien d'enfocar a aprendre a pactar, fomentar el joc net basat en la transparència i seguretat jurídica, i buscar la justícia fiscal i l'eficàcia (article 31 de la Constitució) deixant de ser esclaus del dèficit. Altres propostes concretes poden ser obrir la composició dels tribunals economicoadministratius a l'àmbit acadèmic, com és el cas del Consell Tributari de l'Ajuntament de Barcelona, fomentar l'entrevista formal amb caràcter previ a la decisió administrativa en procediments de comprovació i fomentar mecanismes clars alternatius a la resolució de conflictes. En definitiva: fomentar l'empatia fiscal i no l'enfrontament.

Ponència:

Delicte fiscal i compliance en vista de la reforma del Codi penal

Dr. Jesús-María Silva

Catedràtic de Dret Penal, Universitat Pompeu Fabra

Va destacar la indefensió del contribuent, deguda a diverses raons. D'una banda, es dóna una indefinició del concepte mateix de *defraudar*. A més, al Tribunal Suprem no hi arriben tots els delictes contra la Hisenda Pública i, per tant, no ha establert jurisprudència ni ha transmès a les audiències provincials criteris unificats sobre això. Així, és clar que l'ocultació, la simulació, és l'arquetip

del delicte fiscal però caldria plantejar-se si la comissió del frau de llei pot ser delicte fiscal, una infracció tributària o cap de les dues coses. Aquest és el nucli del debat actual, que va ser causa de discussions de finals dels anys noranta del segle passat i, en particular, de la reforma de la Llei general tributària de 2003.

A partir del 2010 el Codi penal posa en connexió el delicte contra la Hisenda Pública amb el blanqueig de capitals. Aquest últim havia estat tradicionalment lligat al tràfic de drogues, però a poc a poc, especialment a partir del 2005, es va anar vinculant a qualsevol activitat delictiva. Hi pot haver blanqueig de capitals en casos de delicte fiscal, és a dir, el delicte fiscal és antecedent al blanqueig? Hi pot haver autoblanqueig?

En aquesta línia, va ser molt important la reforma de final del 2012, que institueix la regularització: "Serà castigat tret que regularitzi la seva situació tributària." És a dir, que si es regularitza, es desfà la consumació, la qual cosa pot ser determinant per a l'exclusió addicional del blanqueig.

D'altra banda, la qüestió del *criminal compliance* en relació amb el delicte fiscal és una qüestió capital perquè es tracta d'excloure tant l'autoria com la participació de la persona jurídica en els fets. Aquesta qüestió és important en temes com els fraus de l'IVA i les empreses pantalla així com altres de frau eventual.

Silva va anunciar una reforma del Codi penal passat l'estiu del 2014.

Ponència:

Compliance penal

Alfredo Domínguez Ruiz-Huerta
Advocat

La Llei orgànica 5/2010, de reforma del Codi penal, afirma en l'exposició de motius que "són nombrosos els instruments jurídics internacionals que demanen una resposta penal clara per a les persones jurídiques". La principal inspiració de tots aquells instruments internacionals va ser el Corpus Iuris per a la protecció dels interessos financers de la Unió Europea, que en l'article 14 originari regulava la responsabilitat penal de les agrupacions pels delictes comesos al seu si.

El Codi penal reformat el 2010 és conseqüència de la inspiració esmentada i va introduir per primera vegada en la legislació penal espanyola una veritable responsabilitat penal de les persones jurídiques, a les quals va convertir en subjectes immediats de dret penal susceptibles de ser sancionats amb autèntiques penes. Aquesta nova responsabilitat penal de les entitats amb personalitat jurídica s'articula en el Codi per mitjà d'una mena d'estatut penal de les persones jurídiques, que regula tot el que és relatiu a les noves responsabilitats penals: des de quins delictes pot cometre una persona jurídica fins a quins atenuants li són aplicables o quines penes se li poden imposar.

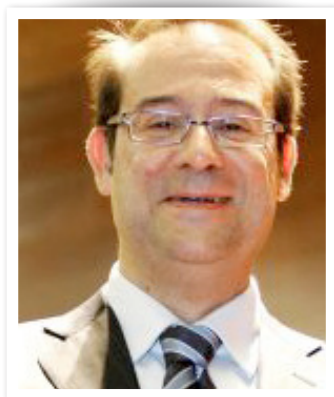

Un dels criteris d'atribució de responsabilitat a les persones jurídiques que apareixen regulats en el Codi penal de 2010 està fonamentat en criteris de "degut control" per part dels administradors, que implica de *facto* la introducció a Espanya de la primera exigència legislativa de caràcter general que obliga a les empreses a implementar sistemes eficaços de supervisió i control de compliment normatiu i de prevenció del delictes, que freqüentment es denomina amb el terme anglès *Corporate Compliance*.

NETKNOWING

Els nostres Professors

PROF. BERBEROFF AYUDA (Àrea de Dret Administratiu)

El professor de l'Àrea de Dret Administratiu, el Dr. Berberoff Ayuda, magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ha estat nomenat cap del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem. En breu prendrà possessió del càrrec. A partir d'ara tindrà a càrrec seu vuitanta lletrats del Tribunal Suprem.

PROF. DR. JAVIER JUNCEDA MORENO (Area de Dret Administratiu)

El director de l'Àrea de Dret Administratiu de la Facultat, el Dr. Junceda Moreno, ha publicat tres articles científics aquest any 2014, en revistes indexades i amb els títols següents: "La ejecución de sentencias dinerarias que produzcan trastorno grave a la hacienda de la administración condenada" (en la *Revista Administración Práctica*, Thomson Reuters, 2014 (4), p. 23-40), "El contencioso ambiental" (en la *Revista Perspectiva*, del Perú, 2014 (1), p. 12-27) i "La acción de repetición o de regreso" (en la *Revista Administración Práctica*, Thomson Reuters, 2014 (5), p. 29-50). Així mateix, el Dr. Junceda va impartir una conferència –el 14 de gener– sobre medi ambient i administració local al Real Instituto de Estudios Asturianos.

PROF. DRA. CARMEN MARÍA LÁZARO PALAU (Àrea de Dret Civil)

La professora Lázaro Palau va assistir al V Congrés Mundial de la Unió Internacional de Juristes Catòlics, celebrat a Bogotà del 5 al 7 de febrer, amb el lema "Dret, dret canònic i dret natural".

PROF. DR. CARLOS ESPALIU BERDUD (Àrea de Dret Internacional)

El director de l'Àrea de Dret Internacional de la Facultat, el Dr. Espaliu Berdud, va participar en un congrés, els dies 12 i 13 del mes de febrer, celebrat a l'Institut Pontifici Notre Dame de Jerusalem titulat "*The Arab Spring: The Post 2015 Agenda and Spanish Cooperation for Development*", organitzat pel Consolat Espanyol a Jerusalem i la Fundació Promoción Social de la Cultura. En aquest Congrés, en el qual van participar professors i autoritats de diversos països de l'Orient Mitjà i Espanya, el Dr. Espaliu va moderar una taula rodona sobre la temàtica concreta: "*Israel and Palestine, Spanish Cooperation and Peace Building*".

PROF. DR. CARLOS DE MIRANDA VÁZQUEZ (Àrea de dret Processal)

El director de l'Àrea de Dret Processal de la Facultat, el Dr. De Miranda Vázquez, ha col·laborat en l'obra col·lectiva *Prueba y razonamiento probatorio en Derecho. Debates sobre abducción*, coordinada pels professors García Amado i Bonorino, amb un capítol titulat "La prueba indiciaria: ¿deducción? ¿inducción? ¿abducción? ¿o inferencia hacia la mejor explicación?". Aquesta obra acaba de ser publicada per l'editorial Comares i hi han participat diversos catedràtics i professors titulars d'universitat, majoritàriament de l'àmbit de la filosofia del dret, així com dos prestigiosos investigadors del CSIC.

TROBADA AMB

Joan Elías

Dret '03

Entrevista realitzada per:

Consuelo León

Fotos: Jaume Figa

“La clau de l'èxit rau en la gestió del temps, perquè saps on vas”

Comunicador nat, gestor d'equips, Joan Elías es defineix com un professional inquiet i un pare a qui li agrada ser a casa a les set de la tarda. Busca els seus espais i es gestiona el temps amb exigència per arribar a tot. Ha cobert etapes de què se sent especialment orgullós i reconeix que la UIC l'hi va ajudar. Quedem molt aviat a la cafeteria de la UIC i arriba més que puntual. Tot i així ha tingut temps de fer tres trucades comercials importants. “La clau és saber cada dia el que has de fer”.

Joan, teniu una bona posició com a director comercial de Bankinter a Catalunya, amb 300 persones al càrrec. Una carrera d'èxit.

Sí, però vull fer més, quan toco sostre sempre busco nous reptes.

Com a emprenedor, potser?

Efectivament, estic gestionant la representació comercial d'una comercialitzadora elèctrica i posant en marxa una consultora de vendes, a banda d'altres negocis.

Sembla mentida, tenint en compte que sou a casa tan d'hora. Com arribeu a tot?

N'hi ha prou amb posar en pràctica el principi de Stephen Covey: fer sempre primer el que és important. La clau de l'èxit rau en la gestió del temps, perquè saps on vas.

El problema d'Espanya és l'eficiència a la feina.

I tant, i el motiu és perquè no som capaços de ser amos del nostre temps. El gestionem malament. Cada persona, sigui directiva o no, hauria de saber cada dia quina feina ha de fer. El cap només li ho hauria de preguntar de tant en tant.

Persones motivades, vaja.

Automotivades, i per això eficients. Segons Eurostat, treballem de mitjana dues hores més que la resta d'Europa però som a la cua en productivitat. És a dir, que no treballem bé. La motivació és un motor intern, la nostra obligació com a responsables és no espatllar-lo; el nostre desig no ha de passar per motivar els empleats, sinó que s'ha d'orientar que puguin fer bé la feina.

Us sembla que fugiu d'aquesta tendència de la gent permanentment estressada.

Sí, i és que a més és un tòpic massa típic. Amics que juguen a pàdel i es barallen amb la pilota, gent que per descansar no para... Jo busco espai, temps de transició, per exemple vaig a la feina amb tren, llegint. Cal buidar-se abans d'arribar a casa, i viceversa. Cada persona ha de trobar el seu sistema.

Com us va com a cap?

Sóc igual d'exigent amb els altres que amb mi, explico les coses, ajudo a fer els plans de treball i no marco objectius sense més ni més. I també m'hi implico personalment i acompanyo.

I com a pare i marit?

Bé, això caldria preguntar-ho a la meva dona, la María –els meus fills són molt petits: en Cris té quatre anys, en Xavi tres i la María un–, però penso que el sol fet d'arribar habitualment d'hora a casa i no endur-me feina per al cap de setmana ja diu alguna cosa. Estic per ells. Penso de veritat que quan arribo a casa comença el més important. Deixar els problemes arraconats a l'entrada de casa, al *penjador dels problemes*.

Sembla que sempre heu tingut les coses molt clares.

Sí, però no és mèrit propi, és perquè m'he fiat de l'opinió de les persones que em coneixen. En general, fins la persona més capaç tendeix a valorar-se a l'alça o a la baixa... No arribem a l'equilibri en l'opinió sobre nosaltres mateixos. Si no t'acostumes a escoltar, t'acostumes a decidir sense conèixer-te bé, mimetitzant l'èxit dels altres, quan en realitat no hi ha res pitjor que entossudir-se a ser el que no s'és capaç de ser. La clau de l'èxit rau a desenvolupar fortaleces i ocultar debilitats.

Prenent les decisions correctes.

En el meu cas va consistir a descobrir molt d'hora que era més bo com a negociador d'empresa que com a advocat d'ofici.

Vau estar en bons bufets d'advocats, però us en vau anar.

Quan vaig acabar la carrera, el 2003, me'n vaig anar als Estats Units a reforçar l'anglès. Quan vaig tornar vaig estar sis mesos treballant a Admissions de la UIC. D'aquella etapa recordo amb afecte Luis Arasanz. Vaig saltar al món de la pràctica jurídica gràcies al Màster en Assessoria Jurídica i d'Empresa de la UIC, i vaig entrar a Uría. Allà vaig estar-hi un any i vaig tenir la meva primera experiència sobre els horaris interminables dels socis. Vaig decidir marxar-ne i vaig iniciar una nova etapa en un despatx més petit, on vaig fer de tot. El despatx es va multiplicar per cinc, però vaig veure que no era el que volia.

Qui us ajuda a fer el gir?

Un *head-hunter*. Em va dir: "Hi ha poca gent al sector de les assegurances que vulgui fer-ho bé, tens condicions". Li vaig fer cas, vaig entrar en un procés de selecció de Catalana Occident i vaig estar-hi tres anys. Va ser una decisió arriscada, sobretot tenint en compte que canviava de sector justament en el moment en què em casava, i la meva futura dona estava preparant oposicions com a secretària judicial, que després, per cert, va aprovar. Però la veritat és que ens vam tirar literalment a la piscina.

Però també us en vau anar.

Van ser els horaris. Jo hi arribava molt d'hora, complia objectius i me n'anava a la meva hora, però el cap baixava a veure si hi era o no. Ell treballava de nou a nou.

I ara sou director comercial d'Assegurances de Bankinter Catalunya.

Fa cinc anys que hi sóc. Ha estat molt interessant contribuir al canvi de cultura interna. El negoci financer ha caigut estrepitosament aquests anys i les assegurances són l'eina que sustenta el benefici; sota aquest prisma, és evident que cal fer assegurances de manera proactiva i oferir-les bé. La frase: "Et dono finançament si et fas una assegurança" no m'agrada, ja que ens perjudica a tots. Es tracta d'assessorar, oferir planificació patrimonial i financera, treballar els protocols familiars de les empreses familiars i deixar ben resolta la situació interna de l'empresa quan un soci mor. Moltes vegades els hereus tenen dret sobre les accions i es creen situacions d'injustícia respecte als socis vius que continuen treballant a l'empresa. La solució és signar una assegurança que posi fi a aquesta situació.

“De la UIC jo destacaria la metodologia. Durant la carrera, gràcies al sistema de pràctiques, érem capaços de fer un contracte de compravenda, no solament d’entendre-ho.”

Per aconseguir aquest canvi de cultura heu hagut de dirigir i motivar 300 persones, tot un repte.

En el meu cas la clau és la comunicació, la transparència, la gent té dret no només a saber què ha de fer, sinó per què. D’aquesta manera fa seva la missió de l’empresa. Si no menteixes a la gent, la gent no et menteix. El meu objectiu ha estat sempre crear equips d’alt rendiment. Sóc molt crític. Quan veig que un procés no funciona m’hi implico a fons. Dedico tres mesos a formació perquè aprenguin a descobrir què és el que s’ha de fer i el que no. A més, he d’aconseguir que els meus objectius

variables estiguin alineats amb els dels agents, un win-win. A més, i en l’ordre pràctic, ells tenen accés a la meva agenda, que sempre és oberta.

Com us va ajudar la UIC a arribar fins aquí?

Jo destacaria en primer lloc la metodologia. Durant la carrera, gràcies al sistema de pràctiques, érem capaços de fer un contracte de compravenda, no només d’entendre’l. Després ve la qualitat docent, continguts molt ben impartits. Recordo Guillermo Benlloch, Belén Zárate, Carlos Rey i, evidentment, Álvarez a processal.

Personalment és molt destacable el suport dels companys i, finalment, que no ets un més, reps feedback constant de com evoluciones.

Què li demanaríeu a un departament d’Alumni?

Bàsicament cobrir els interessos dels Alumni en aquests set ports de la vida: família, feina, amics, lleure, religió, art i ciutadania. Hauria d’haver-hi un espai on no només estiguem en contacte, sinó on també puguem comunicar coses i intercanviar idees, experiències i oportunitats de negoci interessants.

NOVETATS JURISPRUDENCIALS

En aquest número recuperem l'estructura i l'enfocament que es van fer servir inicialment en aquesta secció. Això vol dir proporcionar al lector una ressenya, per descomptat no exhaustiva, de diverses resolucions d'interès dictades en relació amb els principals àmbits del dret substantiu. Introduïdes per una titulació summament breu, les resolucions es resumeixen en unes quantes pinzellades, però acurades, de manera que resulti possible jutjar ràpidament l'interès que pugui suscitar cada cas. Posteriorment, l'accés al text complet de la resolució es fa possible gràcies a la consignació de les principals dades que la identifiquen.

Dret Civil

* INEXISTÈNCIA D'UNA CLÀUSULA ABUSIVA EN INTERESSOS DE DEMORA

Sentència de l'Audiència Provincial de Múrcia, núm. 417/2013, de 10 de setembre

- **Resum:** els interessos de demora pactats en préstecs bancaris no es consideren abusius quan no s'aconsegueixi acreditar que siguin superiors als que s'estipulen habitualment en les pràctiques financeres del moment en què es concerta el préstec. Perquè es puguin considerar abusius la garantia exigida hauria de ser desproporcionada respecte al risc assumit.

* ERROR JUDICIAL EN LA FIXACIÓ DEL TERMINI DE PRESCRIPCIÓ

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Primera, núm. 13/2014, de 21 de gener, núm. recurs 30/2010

- **Resum:** la fixació del *dies a quo* de les accions civils derivades d'actuacions penals precedents, en què la persona interessada s'hagi reservat el dret a exercitar-les separatament, serà el moment en què es notifiqui a la persona perjudicada la resolució que posa fi al procés penal. A més, en supòsits de lesions amb seqüeles greus, cal tenir en compte que el termini de prescripció de l'acció de responsabilitat civil per culpa extracontractual no comença a córrer fins que no es produeix l'estabilització de les seqüeles.

* PROPIETAT INTEL·LECTUAL A INTERNET

Sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció 15a, núm. 470/2013, de 18 de desembre, núm. recurs 45/2013

- **Resum:** en l'època en què ens trobem és habitual intercanviar informació per mitjà d'Internet. Part de la informació que es comparteix correspon a arxius musicals, audiovisuals i fins i tot de contingut literari. Aquesta acció sol tenir lloc a través de plataformes que es posen al servei dels usuaris. Atès que aquests intercanvis resulten il·lícits d'acord amb la normativa de propietat intel·lectual (TRLPI), el qui ostenti la titularitat del contingut de l'arxiu pot demanar el cessament de l'activitat il·lícita (article 138 TRLPI). Aquesta acció podrà anar dirigida tant contra la persona

que posa els arxius a disposició com contra el mitjancer. Aquestes plataformes són d'accés públic i els usuaris conserven l'anonimat, per tant, és difícil arribar-ne a conèixer la identitat, així que el mitjancer en serà, en aquests casos, el responsable en cas que no s'aturi l'activitat.

* PARTICIPACIONS PREFERENTS

Conclusions a què han arribat els magistrats de les audiències provincials de Galícia, en les jornades sobre participacions preferents i deute subordinat, que van tenir lloc a Santiago de Compostel·la el 4 de desembre de 2013

- **Resum:** (i) el *dies a quo* per a l'exercici de l'acció d'anul·labilitat se situa en el moment en què la persona afectada té coneixement de l'existència de l'error. (ii) La normativa sobre consumidors i usuaris és aplicable a aquesta matèria, per la qual cosa la vulneració de les normes relatives al dret d'informació sobre l'adquisició de productes financers pot provocar la nul·litat de ple dret del contracte. (iii) Mentre persisteixi la situació d'error, els actes d'execució del contracte no es poden considerar actes propis. (iv) La restitució de prestacions suposa que la persona adquirent ha de tornar els interessos rebuts i que l'entitat ha de tornar el capital invertit juntament amb l'interès legal dels diners. (v) Amb referència a les costes processals es té en compte l'interès econòmic real del procediment.

* PROPORCIONALITAT DE LA PENSIÓ ALIMENTÀRIA

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Primera, núm. 50/2014, de 27 de gener, núm. recurs 1712/2012

- **Resum:** la fixació de la pensió alimentària per un progenitor en favor dels descendents, menors d'edat, ha de seguir un criteri de proporcionalitat. Aquesta última es determina de manera equitativa i ponderada en relació amb les necessitats dels menors, derivades del dret d'aliments de què són titulars. La pensió l'ha de satisfer el progenitor obligat, tot i que el nivell d'ingressos que tingui sigui baix. S'entén que aquest criteri ha de tenir en compte els ingressos del progenitor obligat al pagament i el tipus de feina que desenvolupa. La reducció només es podrà aplicar segons la regla de proporcionalitat establerta entre necessitat i mitjans.

* TRACTAMENT AMBULATORI INVOLUNTARI

Interlocutòria del Jutjat de Primera Instància de Gijón, de 4 de maig de 2012, núm. procediment 274/2012

- **Resum:** el tractament ambulatori obligatori per a determinats pacients, igual com en el cas de l'internament, es troba fonamentat en diferents normes, com ara la Constitució espanyola, la Llei general de sanitat o fins i tot el mateix Codi civil (article 158). Per poder dur a terme aquest procés, s'han de complir un seguit de condicions indispensables: (i) el pacient ha de tenir un trastorn mental greu, (ii) ha d'haver-hi un pla terapèutic amb efectivitat documentada, (iii) el pacient s'ha de negar a fer el tractament, (iv) el pacient ha de tenir capacitat limitada per entendre la informació sobre la situació i els greus riscos que comporta per a si mateix o per a d'altres, a causa de l'estat mental que l'afecti, i (v) que hi hagi absència de criteris d'urgència de tractament. A més d'aquestes, es requereixen també condicions complementàries, com ara risc de suïcidi i autoagressivitat documentats o reingrés en unitats d'hospitalització psiquiàtrica.

* DRET A LA INTIMITAT I DRET A LA LLIURE INFORMACIÓ

Sentència del Tribunal Constitucional, de 27 de gener de 2014, núm. recurs 3082/2012

- **Resum:** el dret fonamental a la intimitat (article 18.1 de la CE) té per objecte garantir al subjecte un àmbit reservat de la seva vida, necessari per tenir una mínima qualitat de vida humana. En aquest sentit, el dret a la intimitat atorga a la persona titular un dret d'exclusió davant de terceres persones que només es pot vulnerar en cas de previsió legal. Aquest dret entra en contradicció, en casos de personatges públics, amb el dret a comunicar lliurement informació veraç (article 20.1.d de la CE), que ha de presentar un interès social per a la comunitat. En aquest sentit, el dret a la intimitat actua com a límit infranquejable del dret a la lliure informació.

* CLÀUSULES DELIMITADORES DEL RISC

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Primera, núm. 5633/2013, de 25 de novembre, núm. recurs 2187/2011

- **Resum:** es consideren estipulacions delimitadores del risc les que tenen per finalitat restringir l'objecte del contracte, de manera que concreten (i) quins riscos constitueixen l'objecte, (ii) en quina quantia, (iii) durant quin termini, i (iv) en quin àmbit temporal regeixen. Aquesta concreció intenta individualitzar el risc i establir-ne la base, així com eliminar les ambigüitats i determinar la naturalesa del risc en coherència amb l'objecte del contracte.

* RESCISSIÓ DE LAUDE ARBITRAL

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Primera, núm. 832/2013, de 30 de desembre, núm. recurs 22/2011

- **Resum:** malgrat que l'al·lusió a "recobrar" o "obtenir" documents durant el procés se sol referir que aquests ja existeixen, pot haver-hi algunes excepcions. En aquests casos, i encara més quan els documents són decisius, el més adequat seria no fer-ne de moment cap

valoració que pogués afectar la resolució definitiva. Si no fos així, s'entraria en una vulneració del dret a la tutela judicial efectiva, que es concreta en el dret que l'òrgan que resol tingui en compte tots els elements coneguts o que ho puguin ser.

* ACTES PROPIS

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Primera, núm. 5717/2013, de 3 de desembre, núm. recurs 2406/2013

- **Resum:** la doctrina dels actes propis fa referència a la creació, per mitjà d'accions reiterades, de la confiança en un altre en una determinada situació aparent, que l'indueix a obrar conforme a aquesta confiança, i no pot pretendre que després aquesta situació es declari fictícia davant la real. Aquesta reiteració d'actes pot estar perfectament basada en l'error, per la qual cosa no serà sempre aplicable. També cal apuntar, en aquest sentit, que aquesta consideració d'"actes propis" només es podrà donar quan la situació sigui fruit d'una successió d'actes, no d'un d'aïllat.

* CUSTÒDIA COMPARTIDA

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Primera, núm. 758/2013, de 25 de novembre, núm. recurs 263/2013

- **Resum:** en la determinació de la guarda i custòdia d'un menor –en supòsits de separació o divorci entre els progenitors– s'ha d'imposar, com a premissa, la situació que li atorgui el màxim benefici. El manteniment de la custòdia compartida és, sens dubte, la millor solució per al menor, perquè li permet continuar relacionant-se, de manera més favorable, amb tots dos progenitors, sempre que això no el perjudiqui. Aquesta idea no s'ha de tractar com una mesura excepcional, sinó que s'ha de considerar la més normal, ja que permet que sigui efectiu el dret que tenen els fills de mantenir aquesta relació.

* CARÀCTER DE CONDICIONS GENERALS DE LA CONTRACTACIÓ DE LES CLÀUSULES TERRA

Sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció 15, núm. 453/2013, de 16 de desembre, núm. recurs 719/2012

- **Resum:** es nega que una clàusula tingui el caràcter de condició general de la contractació quan: (i) no se li pugui aplicar la Llei 7/1998, sobre condicions generals de contractació, a causa de l'existència d'una normativa específica sobre el tipus d'interès i les comissions bancàries, normes d'actuació o informació i publicitat; (ii) les clàusules terra es configuren com a part del preu, per tant, com a element essencial del contracte, i (iii) no tinguin els requisits legals de predisposició i imposició.

Dret Mercantil

* ÚS DE MARQUES CONEGUDES AMB CAUSA JUSTA

Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, Sala Primera, de 6 de febrer de 2014, Assumpte C-65/12

- **Resum:** segons l'article 5, apartat 2, de la Directiva 89/104 i la interpretació que en fa el Tribunal, s'estableix que es pot obligar la persona titular d'una marca coneguda, en virtut d'una causa justa, a tolerar l'ús per una tercera persona d'un signe semblant a aquesta marca per a un producte idèntic a aquell per al qual es va registrar aquesta marca. Això serà possible sempre que aquest signe s'hagi fet servir abans de presentar la sol·licitud de registre de la mateixa marca i que el producte idèntic hagi estat utilitzat de bona fe. S'entén que hi ha causa justa quan no s'imiten els productes ni es causa perjudici en les funcions de la marca, cosa que derivarà en una competència sana i lleial en el sector.

* DETERMINACIÓ DE CONCURS CULPABLE. INSOLVÈNCIA CONCURSAL I DISSOLUCIÓ

Sentència del Jutjat Mercantil número 1 de Palma, de 13 de novembre de 2013, concurs núm. 52/2012

- **Resum:** La diferenciació entre concurs culpable i fortuït té rellevància a l'efecte de determinar si hi ha responsabilitat o no. El concurs culpable existirà quan es transgredeix la data límit per sol·licitar la declaració de concurs, és a dir, dos mesos després que la persona deutora conegui el seu estat d'insolvència concursal o l'hagi de conèixer. En aquest sentit es pot puntualitzar que s'entén per "insolvència concursal" i la diferenciació que se'n fa amb la dissolució i la liquidació posterior. Es parla d'insolvència concursal quan hi ha manca de capacitat per complir les obligacions exigibles de manera regular, en canvi, la dissolució es dona per l'existència de pèrdues que minorin el patrimoni net a menys de la meitat del capital social.

* COMPETÈNCIA TERRITORIAL EN ACCIONS DE CESSAMENT DE CLÀUSULES ABUSIVES

Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, Sala Tercera, de 5 de desembre de 2013, Assumpte 413/12

- **Resum:** en processos en què es facin accions per al cessament de clàusules abusives en matèria de contractació general serà competent, en principi, el tribunal del lloc del domicili de la persona demandant. En cas que les parts es trobin en diferents estats o, en el nostre cas, autonomies, això els limita el dret d'exercitar aquestes accions, a causa de problemes econòmics i de desplaçament. Per tant, correspon a l'Estat, en virtut del principi d'autonomia processal, establir mitjans i regles internes que no facin impossible o excessivament difícil l'exercici d'aquest dret. En cas que no sigui així, les facultats que confereixi el dret de la Unió a les associacions de consumidors i usuaris es veurien vulnerats (Directiva 93/13).

* NO-APLICACIÓ DEL RÈGIM SALARIAL PREVIST EN UN CONVENI

Interlocutòria del Jutjat Mercantil número 1 de Granada, de 13 de gener de 2014, Actuació núm. 372.01/2013

- **Resum:** quan l'empresa s'inclougi dins de l'àmbit d'aplicació d'un conveni supraempresarial, l'article 82.3 de l'Estatut dels treballadors admet la possibilitat de no aplicar el règim salarial que preveu el conveni. Això només serà possible en el cas que la situació i les perspectives econòmiques de l'empresa es puguin veure perjudicades com a conseqüència de l'aplicació del règim, que afecti les possibilitats de mantenir la feina. Això ho ha d'acordar l'empresari i els representants dels treballadors. Una vegada hagin desaparegut les causes que van portar a aquesta inaplicació, les condicions salarials que s'estableixen en el conveni s'hauran de recuperar progressivament.

* AMPLIACIÓ DELS DRETS D'AUTOR A PROGRAMES INFORMÀTICS

Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, Sala Quarta, de 23 de gener de 2014, Assumpte C-355/12

- **Resum:** els drets d'autor tenen com a finalitat protegir obres artístiques, literàries i científiques d'usos diferents i no autoritzats per la persona titular. No hi ha dubte que tant pel·lícules com llibres o fins i tot obres musicals estan sotmesos a aquesta protecció, però en l'era de les noves tecnologies han sorgit altres mitjans d'expressió artística. Així, es pot considerar que els programes d'ordinador hagin d'estar també sota aquesta protecció, sempre que siguin originals. Això es fonamenta en el fet que aquests programes contenen elements gràfics i sonors amb un valor creatiu propi.

* CONCEPTE DE GRUP DE SOCIETATS

Sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció 15a, de 8 de desembre de 2013, Incident concursal núm. 516/2012

- **Resum:** el concepte de grup de societats en la legislació ha anat variant amb l'evolució de les diferents lleis que trobem en l'àmbit mercantil. En un primer moment, es prenia per fer la classificació la unitat de decisió, fos de manera directa o indirecta. Actualment, des d'una perspectiva legal, s'entén per "grup de societats" el conjunt d'empreses que estan obligades a formular els comptes de manera consolidada. Amb aquesta premissa se n'exclouen, doncs, els grups horitzontals, paritaris o per coordinació, que s'assenten en la idea d'unitat de decisió. La concepció doctrinal continua sent la de la legislació anterior, en què el criteri per determinar l'existència d'un grup de societats era el de la unitat de decisió. Això queda patent, en aquesta sentència, a través del vot particular que formula un dels magistrats, el qual argumenta que la regulació actual restringeix aquest concepte.

* RESTRICCIÓ DEL CONCEPTE 'CONSUMIDOR'

Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, Sala Novena, de 5 de desembre de 2013, Assumpte C-508/12

- **Resum:** es planteja la qüestió de si el concepte *consumidor* que conté el Reglament 805/2004 es pot estendre a un contracte subscrit per a un ús aliè a l'activitat empresarial. La resposta és negativa, partint de diverses premisses: (i) en els contractes entre particulars no hi ha activitat comercial; (ii) la protecció que rep el consumidor no es pot ampliar a persones en qui no es justifica aquesta protecció, i (iii) a cap de les parts no li cal aquesta protecció, ja que totes dues es troben en un pla d'igualtat contractual.

Dret Penal

* VULNERACIÓ DEL DRET A LA INTIMITAT

Sentència del Tribunal Constitucional, Sala Segona, núm. 171/2013, de 7 d'octubre, núm. recurs 6147/2011

- **Resum:** el recurs planteja una sol·licitud d'empara constitucional per violació del dret a la intimitat comès per un reclus del Centre Penitenciari de Jaén després d'un vis-a-vis. Tenint en compte la Sentència del Tribunal Constitucional 89/1987, es consideren una violació de la intimitat "les mesures que la redueixin més enllà del que requereix la vida ordenada de la presó". Segons l'article 68.2 del Reglament penitenciari, aquesta acció està permesa únicament per motius de seguretat concrets i específics, que en aquest cas no s'esmenten. A més el Ministeri Fiscal entén que no hi ha la més mínima motivació que justifiqui l'ordre del funcionari de presons.

* INTERPRETACIÓ DELS ARTICLES 58 I 59 DEL CODI PENAL

Acord del Ple No Jurisdiccional del Tribunal Suprem, Sala Segona, de 19 de desembre de 2013

- **Resum:** l'obligació de compareixença periòdica davant de l'òrgan judicial és la conseqüència d'una mesura cautelar de llibertat provisional en determinats delictes. Com a mesura cautelar es pot compensar d'acord amb l'article 59 del Codi penal, atès el grau d'aflitivitat que hagi comportat el compliment efectiu i acreditat. Anteriorment, això només succeïa en cas de presó provisional.

* DELICTE D'ASSOCIACIÓ IL·LÍCITA. BANDES LLATINES

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Segona, núm. 1057/2013, de 12 de desembre, núm. recurs 372/2013

- **Resum:** el Tribunal Constitucional admet que no pertoca el recurs de cassació interposat per alguns dels membres de la "tribu urbana" DDP (Dominicans Don't Play). En el recurs a què es refereix es discuteix si aquesta agrupació es pot considerar una associació il·lícita, per la qual cosa tindria lloc el delictes tipificat en l'article 515.1 del Codi penal. La Sentència del Tribunal Suprem número 977/2012, de 30 d'octubre, estableix que perquè hi hagi il·licitud en una associació ha d'haver-hi una certa consistència i una orga-

nització jeràrquicament estructurada per aconseguir una finalitat delictiva. Amb referència a aquesta organització se'n desestima la il·licitud perquè, segons l'informe pericial, no disposa d'una estructura jeràrquica determinada.

* ADN

Nota informativa del Tribunal Constitucional número 90/2013

- **Resum:** el Tribunal Constitucional considera que l'obtenció d'una mostra de l'ADN de manera indirecta respecta totalment el principi

de proporcionalitat. Això es deu al fet que: (i) és una mesura idònia quan esdevé un mitjà adequat per revelar la identitat; (ii) és una mesura necessària si no hi ha cap mitjà alternatiu, i (iii) la pràctica es fa pel mitjà menys invasiu per a la intimitat de la persona, ja que només afecta els sectors de l'ADN que tan sols proporcionen dades identificatives.

* L'ALIENABILITAT COM A ELEMENT OBJECTIU DEL FURT

Sentència de l'Audiència Provincial de Cantàbria, Secció Tercera, núm. 370/2013, de 23 de setembre, núm. recurs 291/2013

- **Resum:** el bé jurídic protegit en el delictes de furt són els béns mòbils aliens, quan se sostreuen del lloc on són. Hi ha certs tipus de béns, com els residus domèstics (roba, mobles, estris), que poden arribar a crear controvèrsia sobre la seva titularitat quan estan dipositats o emmagatzemats per tornar-los a fer servir posteriorment. A aquest efecte, es pot determinar si la sostracció constituïria un furt. La noció d'alienabilitat en aquest cas es pren des d'un vessant negatiu, és a dir, que qui se n'apropia il·lícitament no n'és el propietari i es descarta que estiguin abandonats i que siguin susceptibles que qualsevol persona en faci ús.

* MOTIVACIÓ DEL VEREDICTE DEL JURAT

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Segona, núm. 5681/2013, de 27 de novembre, núm. recurs 10728/2013

- **Resum:** en cas de resolució per mitjà del Tribunal del Jurat, el veredictes ha d'estar motivat i concretar les declaracions o pericials que l'hagin portat a la decisió adoptada. La motivació ha de tenir prou extensió i intensitat per cobrir-ne la finalitat essencial, és a dir, que el jutge expliqui de manera suficient el procés intel·lectiu que el va conduir a decidir d'una determinada manera, tot i que no calgui explicitar el que sigui obvi.

* AMPLIACIÓ SUBJECTIVA D'INTERVENCIONS TELEFÒNIQUES

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Segona, núm. 74/2014, de 8 de gener, núm. recurs 10264/2013

- **Resum:** l'ampliació temporal o instrumental d'una intervenció telefònica, que inicialment ha estat autoritzada perquè n'hi havia motius justificats, o l'extensió a un nou telèfon del mateix titular, ja té una justificació material en la resolució inicial, per la qual cosa la motivació que s'exigeix en aquests casos no cal que s'estengui de manera redundat al que ja es va justificar, ponderar i valorar en la interlocutòria originària habilitant. En aquests supòsits només caldrà ponderar els indicis objectius de la connexió dels nous subjectes amb aquest delictes. Per fer-ho es partirà de la base que la necessitat i la proporcionalitat de la utilització de la mesura per a la recerca dels fets delictius de què es tracti ja estan fonamentades en la resolució inicial.

* DETERMINACIÓ DEL CARÀCTER MERCANTIL D'UN DOCUMENT (FALSEDAT DOCUMENTAL)

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Segona, de 21 de novembre de 2013, núm. recurs 806/2013

- **Resum:** en el delictes de falsedat documental (article 392 del CP) és bàsic, per tipificar el fet, determinar la naturalesa del document que s'ha falsejat, sigui alterant-lo, suposant-lo o simulant-lo. Per concretar si el document és mercantil se n'ha de tenir en compte la utilització, no només en un marc genèricament comercial, sinó també si està destinat a produir efectes immediats en aquesta mena de tràfic.

* ADMISSIÓ D'UNA PROVA VIDEOGRÀFICA

Sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció Sisena, núm. 561/2013, d'11 de juny, núm. recurs 113/2013

- **Resum:** s'entén que els enregistraments videogràfics que han estat captats en un lloc públic, si són autèntics i no estan manipulats, constitueixen una prova totalment legítima en el procés penal. Però perquè la legitimitat sigui completa, és important que la conducta del subjecte o les circumstàncies en què es trobi puguin justificar el descens de les barreres de reserva, de manera que prevalgui l'interès aliè o públic, que podrien col·lidir amb el dret a la intimitat o a la pròpia imatge.

* VINCULACIÓ CAUSAL. ATRIBUCIÓ DEL RESULTAT

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Segona, núm. 928/2023, de 5 de desembre, núm. recurs 10581/2013

- **Resum:** segons la teoria de la imputació objectiva, per poder imputar un resultat a un subjecte determinat ha d'haver-hi una vinculació causal entre la conducta i el resultat. No cal que aquesta vinculació sigui directa, sinó que n'hi ha prou que s'hagi creat un perill jurídicament desaprovat que hagi fet que tingués lloc el resultat típic. Per tant, el resultat lesiu s'ha d'atribuir als qui, amb la seva conducta, provoquen la situació que el genera, sense cap exageració en la reacció de la víctima, que es limita a trobar una resposta completament proporcional i justificada davant d'una situació com aquesta.

* INFORMACIÓ PRIVILEGIADA

Sentència de l'Audiència Nacional, Sala Penal, Secció Segona, núm. 1/14, de 15 de gener

- **Resum:** a l'efecte de classificar un delictes dins del tipus d'article 285 del Codi penal (ús d'informació rellevant), convé determinar què s'entén per informació privilegiada, ja que aquest és un requisit bàsic perquè tingui lloc el tipus penal. S'entén que la informació és privilegiada quan: (i) es refereixi directament o indirectament a valors negociables o instruments financers o els seus emissors; (ii) sigui de caràcter precís; (iii) no sigui informació pública, i (iv) tingui una capacitat d'influència apreciable sobre la cotització de valors o instruments financers a què es refereix.

Dret laboral

* SUSPENSÍO DEL PAGAMENT DEL SUBSIDI D'ATUR

Sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia a Sevilla, Sala Quarta, núm. 2370/2013, de 12 de setembre, núm. recurs 2848/2012

- **Resum:** tal com determina l'article 25.4a de la Llei sobre infraccions i sancions en l'ordre social, el fet de rebutjar una feina adequada a les característiques del treballador sense cap causa justificada constitueix una infracció. En aquest cas s'al·lega, com a causa justificada, que la treballadora es trobava en el període de lactància materna. Aquesta situació només es podrà considerar una causa justificada si a la feina hi ha risc de patologies que puguin influir en la salut de la treballadora i, per tant, en la del menor.

* CADUCITAT DE L'ACOMIADAMENT

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Quarta, núm. 2301/2012, de 3 de juny

- **Resum:** en els casos de demanda d'acomiadament amb conciliació prèvia, l'exercici de l'acció d'acomiadament queda paralitzat durant la substanciació de la conciliació des del moment en què s'interposa la papereta de conciliació fins que es duu a terme. Per aquesta raó, si la conciliació no ha consumit cap dia del termini de caducitat s'haurà de fer un parèntesi en aquest temps, per la qual cosa quan el dia 20 és l'immediatament anterior a la demanda de conciliació, aquesta es podrà interposar fins a les 15 hores de l'endemà de la finalització d'aquest termini, és a dir, el dia número 21.

* CONCRECIÓ DE LA JORNADA LABORAL

Sentència del Jutjat Social número 27 de Madrid, núm. 392/2013, de 13 de novembre

- **Resum:** en els casos de reducció de la jornada laboral sol·licitada per exercici de la guarda legal d'un menor, la facultat per determinar l'horari adequat per a la conciliació de la vida familiar i personal correspon al treballador. Davant d'aquest fet hi ha una única excepció: quan aquesta facultat col·lideixi amb problemes de caràcter organitzatiu o directiu. En aquest cas s'hauran de tenir en compte les circumstàncies concurrents en cada cas, inclosa la bona fe, per atribuir aquesta facultat a un empresari o treballador.

* APLICACIÓ DIRECTA DE LA NORMATIVA COMUNITÀRIA EN CAS DE CONTRADICCIÓ AMB LES NORMES INTERNES

Interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, Sala Quarta, de 21 de gener de 2014, vot particular, núm. recurs 2018/2013

- **Resum:** la crisi econòmica actual ha donat lloc a certes variacions en l'àmbit laboral. La més evident és la Llei 3/2012, de 6 de juliol, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral. Aquesta Llei presenta alguns preceptes que vulneren principis fonamentals que recull la Constitució, com el dret a la igualtat o la no-discriminació (article 14 de la CE). Aquesta contradicció fa que entri en escena la normativa comunitària, que podran aplicar directament els tribunals nacionals sempre que s'acrediti aquesta discordança entre la normativa interna.

* ACLARIMENT DELS CONCEPTES INCLOSOS EN LA NÒMINA

Sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura, Sala Quarta, núm. 345/2013, de 26 de juliol, núm. recurs 254/2013

- **Resum:** en cas d'una demanda d'acomiadament, per determinar que l'empresa no ha incomplert les obligacions de pagament al treballador cal tenir constància de les nòmines. Aquesta nòmina ha d'expressar, de manera clara i separada, els diferents conceptes que hi apareixen a fi de determinar si el pagament que s'ha efectuat ha estat correcte. Malgrat que en alguns sectors s'incloguin dins del salari mensual un altre tipus de prestacions, com les pagues extraordinàries, aquesta regulació no és suficient per deduir que aquest abonament s'ha efectuat conforme al que s'ha establert.

* ACCIDENT IN ITINERE

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Quarta, 6487/2013, de 26 de desembre, núm. recurs 2315/2012

- **Resum:** per a la consideració d'un accident *in itinere* calen dos termes: (i) el lloc de treball i el domicili del treballador, i (ii) la connexió entre si a través del trajecte. En aquest punt es pot determinar què s'entén per domicili. A causa dels avenços en matèria de transport i les noves formes d'organització de la feina, es poden donar

exigències de mobilitat territorial. A aquest efecte, si es manifesta l'element intencional de voler continuar vivint al lloc inicial, aquest no podrà perdre la denominació de domicili.

* AMPLIACIÓ DE LA MASSA SALARIAL DEL PERSONAL LABORAL PÚBLIC

Sentència de l'Audiència Nacional, Sala Social, núm. 170/2013, de 30 de setembre, núm. recurs 247/2013

- **Resum:** en principi, no està permesa l'ampliació de la massa salarial d'una persona laboral en el sector públic, malgrat que s'hi preveuen excepcions. Una correspondria a la consecució dels objectius assignats a cada departament ministerial, organisme públic o altres ens públics, societats mercantils estatals, fundacions del sector públic estatal i consorcis participats majoritàriament per les administracions i els organismes que integren el sector públic estatal, mitjançant: (i) l'increment de la productivitat, (ii) la modificació dels sistemes d'organització de la feina, o (iii) la classificació professional.

* ACOMIADAMENT. DETERMINACIÓ DEL CONCEPTE 'CAUSA ECONÒMICA'

Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Las Palmas de Gran Canaria, Sala Quarta, núm. 2/2013, de 28 de gener, núm. recurs 916/2012

- **Resum:** l'acomiadament per causes econòmiques és un dels supòsits que preveu la nostra legislació. El concepte *causa econòmica* suposa un avantatge per a l'empresari a l'hora de resoldre la relació laboral. A causa d'aquesta amplitud, cal delimitar-lo per evitar-ne l'abús. No es considerarà causa econòmica, a aquest efecte, quan el que es produeixi sigui una situació de desajustament entre la força de treball i les necessitats de producció o de la posició al mercat, que afectin punts concrets de la vida empresarial i s'hi localitzin, i si aquestes afecten la viabilitat de l'empresa. En aquest moment és quan cal analitzar si les mesures adoptades per l'empresa, com ara l'acomiadament, són proporcionades i raonables.

Dret Administratiu

* PLA DE PREVISIÓ DE DIRECTIUS I EL TRACTAMENT EN L'IRPF

Consulta vinculant V-3454-13, de 26 de novembre de 2013, de la Sotsdirecció General d'Operacions Financeres

- **Resum:** en cas que es jubili un empleat subjecte al Pla de previsió de directius no hi ha cap trasllat de drets econòmics certs, sinó que es tracta d'una simple expectativa de percebre la prestació. Partint d'una interpretació de l'article 17.1f de la Llei de l'impost sobre les persones físiques, l'òrgan determina que per a aquest supòsit no escauria la imputació fiscal de les primes de l'assegurança.

* MODIFICACIÓ DELS DRETS ADQUIRITS EN L'ÀMBIT FUNCIONARIAL

Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó, Sala Tercera, núm. 230/2014, de 6 de febrer

- **Resum:** en el camp de la relació funcional, el funcionari adquireix i té drets subjectius que la llei ha de respectar. Una cosa diferent és la pretensió que aquests drets apareguin com a immodificables en el contingut concret. El funcionari que ingressa al servei de l'Administració pública es col·loca en una situació jurídica objectiva, definida legalment i reglamentàriament i, per això, modificable per un instrument normatiu o un altre, d'acord amb els principis de reserva de llei i de legalitat. Això no implica que pugui exigir que la situació estatutària quedi congelada en els termes

en què es trobava regulada en el moment de l'ingrés, ja que això s'integra en les determinacions unilaterals lícites del legislador, al marge de la voluntat de qui entra al servei de l'Administració, el qual, quan ho fa, accepta el règim que configura la relació estatutària funcional (article 103.3 de la CE).

* INAPLICACIÓ DE LA LEC EN L'ÀMBIT ECONOMIC-ADMINISTRATIU SENSE REMISSIÓ EXPRESSA

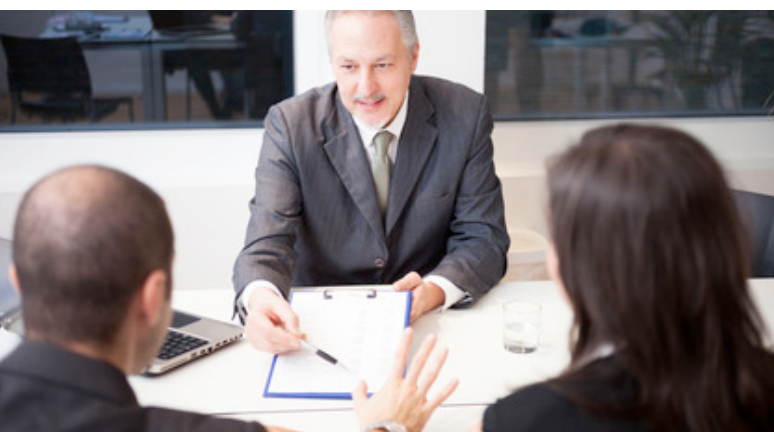
Sentència del Tribunal Suprem, Sala Tercera, de 19 de desembre, núm. recurs 1842/2013

- **Resum:** en la Llei 58/2003, general tributària, no hi ha cap referència que declari que la Llei d'enjudiciament civil és supletòria de les llacunes de regulació que s'hi continguin. Les úniques que de manera expressa es fan en aquesta Llei es recullen en l'article 106.1, quan al·ludeix als criteris que han de presidir la valoració de la prova, i en l'article 171.3, quan es refereix a la Llei d'enjudiciament civil per aplicar els criteris que s'hi preveuen quan s'embarguin els saldos que contenen els comptes en què s'abonen salaris i retribucions.

* TRACTAMENT FISCAL DE LA PENSÍO COMPENSATÒRIA

Consulta vinculant V-3372-13, de 14 de novembre de 2013, de la Sotsdirecció General d'Impostos sobre la Renda de les Persones Físiques

- **Resum:** la pensió compensatòria, en els casos de divorci o separació, és aquella a què té dret el cònjuge per desequilibri econòmic en relació amb l'altre cònjuge. A l'efecte tributari, aquesta compensació tindrà la consideració de rendiments del treball, per la qual cosa s'ha de computar, en cada exercici impositiu, l'import anual resultant d'aquesta prestació.

* ESCOLARITZACIÓ INCLUSIVA DE LES PERSONES DISCAPACITADES

Sentència del Tribunal Constitucional, de 27 de gener de 2014, núm. recurs 6868/2012

- **Resum:** la llibertat dels pares d'escollir per als fills escoles diferents de les que creen les autoritats públiques, sempre que

satisfacin les normes mínimes d'ensenyament, és un dret constitucionalment garantit. Però no inclou el dret dels pares a escolaritzar els fills en un centre ordinari d'educació, en lloc d'un centre d'educació especial si les circumstàncies del menor ho requereixen. Aquestes circumstàncies han de ser motivades i exterioritzades per l'Administració, que quan els ajustaments que hagi de fer per a aquesta inclusió siguin desproporcionats o no raonables podrà disposar l'escolarització d'aquests alumnes en centres d'educació especial.

* DEURE DE COL·LABORACIÓ AMB L'ADMINISTRACIÓ TRIBUTÀRIA

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Tercera, Secció 2a, de 28 de novembre 2013, núm. recurs 5692/2013

- **Resum:** el deure de col·laboració amb l'Administració pública, a l'hora d'aportar dades de caràcter personal sobre terceres persones, pot entrar en col·lisió amb el dret a la intimitat. Si bé és cert que aquest dret resulta fonamental, es troba limitat per altres preceptes. Així, aquest dret no es pot desvincular del deure proveït en l'article 31.1 de la Constitució, que estableix el deure de tothom de contribuir al sosteniment de les despeses públiques, de què es deriva l'obligació de facilitar a l'Administració la informació amb transcendència tributària. Per això, l'Administració pot exigir les dades relatives a la situació del contribuent. Aquesta obligació de col·laborar s'estén als qui puguin prestar ajut per assolir l'equitat fiscal.

* EXIGIBILITAT DELS CRÈDITS CONTRA LA MASSA

Sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, Sala Tercera, núm. 371/2013, de 18 de juny, núm. recurs 1798/2011

- **Resum:** els crèdits contra la massa comprenen els que genera l'exercici de l'activitat empresarial després de la declaració de concurs. La denominació respon al fet que són deutes per crèdits laborals, recàrrecs per incompliment d'obligacions en matèria de salut laboral o indemnitzacions per acomiadament. S'han de satisfer al venciment i amb plena autonomia al marge del concurs.

* PREVENCIÓ DEL BLANQUEIG DE CAPITALS

Sentència del Tribunal Suprem, Sala Tercera, núm. 3166/2011, de 21 d'abril, núm. recurs 613/209

- **Resum:** l'aplicació conjunta dels articles 2 i 6 de la Llei 19/1993 obliguen una entitat de crèdit que operi en territori espanyol, sense establiment permanent, a remetre al Servei Executiu les comunicacions d'operacions sospitoses, així com a facilitar-li la informació que aquest li hagués pogut requerir en l'exercici de les seves competències. Les obligacions que conté la Llei 19/1993 s'apliquen no només a les entitats establertes a Espanya, sinó també a les que, encara que prestin els serveis sense establiment fix al territori nacional, duen a terme activitats a Espanya.

SER COMPARTIR CRÉIXER

Agrupació Alumni UIC

Per sentit de pertinença

Per retrobar-te amb els teus companys

Per seguir en contacte amb la teva universitat

Per millorar la teva formació

Per donar oportunitats a les noves generacions de graduats

Per col·laborar amb el finançament de les activitats de la UIC

Per mantenir viu el teu esperit universitari

COMPETÈNCIES PROFESSIONALS

La gestió del temps

© Consuelo León Llorente.

Buscar i viure amb propòsit és un procés continu. Moltes persones ho ignoren, d'altres ho descobreixen molt d'hora a la vida. El propòsit està íntimament connectat amb la gestió del temps. El propòsit, quan és clar i n'estem convençuts, marca clarament les prioritats del nostre dia d'una manera sorprenent. L'excusa "no tinc temps" no serveix per als qui tenen una fita personal, professional o social clarament marcada en el camí. Qui té un per a què sempre troba el com.

CONSUELO LEÓN LLORENTE

Dra. en Administració d'Empreses UPC i PDD IESE (2010)

Determinar el propòsit

Quan parlem de gestió del temps convé començar rebentant alguns globus. Hi ha massa mites sobre aquest tema. A la pràctica i en el nostre interior tots sabem que és així. Les persones ens movem per motivacions i aquestes, siguin més conscients o menys, s'articulen des de l'interès. Defugim el que no ens interessa i el que no ens afecta. Per tant, aquest és el primer punt: conèixer les coses per les quals donaríem la vida, per les quals ja la donem... gastant temps.

Els experts recomanen una pràctica que pot semblar una mica pueril, però si es fa de manera constant i fidedigna resulta summament eficaç. Molts de nosaltres som capaços de programar. Ens en sentim molt satisfets. Ho fem amb una setmana vista i de vegades també al principi del dia, però quantes persones avaluen no si van fer el que s'havien proposat, sinó què van fer detalladament en realitat?

És cert, moltes de les nostres decisions i actes en l'ús del temps estan determinats per les interrupcions dels altres, però siguem sincers, també per les nostres pròpies interrupcions i cerques d'evasió.

Anotar què vam fer hora rere hora al llarg d'una setmana durant almenys quinze dies i després reflexionar-hi pot resultar summament revelador sobre un munt de temes: el pes de la nostra vida personal; preocupacions i aficions que resollem navegant per Internet o entrant a fòrums i xarxes; els diferents ritmes vitals i l'energia disponible en el nostre cas al llarg del dia; els hàbits de l'empresa, incompatibles o no amb les nostres obligacions o clients; les tasques més importants...

La recerca del propòsit constitueix una reflexió contínua sobre els nostres valors i també sobre els nostres talents i limitacions. Quan aquests dos aspectes es combinen, talents i limitacions, aquestes forces i frustracions ens impulsen a una recerca contínua molt més realista del nostre propi destí.

Qui vull arribar a ser i qui puc arribar a ser avui i ara amb els recursos de què dispo: personals, familiars i professionals?

Una vegada que responem a aquesta qüestió es tracta de dissenyar un pla d'acció i donar-nos suport altra vegada en les nostres fortaleeses, aquestes són les que ens han de catapultar a l'excel·lència i diferenciar-nos dels altres aportant un valor específic. No ens podem permetre el luxe de gastar el temps de la nostra vida en el que no ens agrada fer o en el que mai no podrem destacar.

Per prendre aquesta decisió cal fer un exercici profund d'autoconeixement, acceptació i confiança en el que som. La resta de tasques i competències seran només material auxiliar en el nostre viatge. És l'única manera de ser i sentir-nos artífexs del nostre destí personal. Per tant, el propòsit és més aviat un viatge continu, un camí; no tant un punt d'arribada o un lloc on podem aterrar.

En el seu llibre Ask the Children, Ellen Galinsky va posar en relleu que, mentre que els pares es preocupen per la quantitat de temps que passen amb els seus fills, els nens confereixen més importància a la qualitat de la trobada.

Alguns mites sobre el temps

La majoria de nosaltres pensem que el temps és unidimensional, de fet, si l'haguéssim de dibuixar ho faríem mitjançant una línia. El present divideix la línia en dues parts: el passat i el futur. Amb cada segon, el temps passa com un traç continu. És exacte. És invariable, irrevocable i irreversible. Aquest temps és el que els grecs antics anomenaven cronos. És la "dimensió objectiva" del temps.

No obstant això, també tenim experiència de la "dimensió subjectiva" del temps. De vegades el temps vola, d'altres s'eternitza. Depèn de les nostres expectatives, de la urgència amb què esperem... i del nostre propòsit. L'olla que s'observa no arrenca mai el bull. Els moments bonics sembla que passen més de pressa. Quan ens avorrim, el temps sembla que s'atura.

Per a moltes persones el temps que compta és el cronològic, l'objectiu, el cronos. Aquest és el que

hem d'aprendre a gestionar, però no serviria de res intentar-ho si oblidem com és la vivència personal de la nostra pròpia vida diària, el temps de qualitat, el que realment ens interessa i ens aporta coses de cara al nostre propòsit personal, el nostre objectiu i la nostra missió. Per això és tan important treballar sobre aquest punt. En què i per què estic gastant la meua vida?

Un dels contextos més comuns en què es fa servir el terme temps de qualitat és quan els pares proven de racionalitzar el poc temps que passen al costat dels fills. L'argument és: no puc invertir gaire temps en els fills, però el temps que hi passo és "temps de qualitat". Certament, això té una certa veritat. En el llibre Ask the Children, Ellen Galinsky va posar en relleu que, mentre que els pares es preocupen per la quantitat de temps que passen amb els fills, els infants donen més importància a la qualitat de la trobada. Però alerta, no oblidem que "sempre cal una mínima quantitat de temps per garantir el temps de qualitat". Si els fills, la família, són per a mi una prioritat, trobaré el temps i a més serà de qualitat.

Passa una cosa similar amb els projectes professionals. Per què unes persones assoleixen determinades fites i d'altres no? La resposta és clara: s'han aconseguit enfocar en allò per a què estaven realment dotades, ho van viure com a una cosa

interessant per al seu propi desenvolupament i, per tant, tot el temps va estar marcat per aquest paràmetre fins a fer-hi confluïr les altres tasques de les seves vides.

El temps és un recurs escàs, per això cal que fugim de la síndrome "demà ho faré"

El temps-cronos no es pot comprimir. El rellotge el marca de manera lenta però inexorable. Aquest temps de rellotge és tan precís i previsible que s'hi poden organitzar negocis al voltant. La major part de les institucions financeres són màquines generadores de diners que funcionen sobre aquest principi. Ens enfrontem gairebé diàriament als mercats financers i als terminis ajustats, en què el temps és el factor essencial per sobreviure davant la competència. El valor de les accions fluctua en el temps. Una suma de diners té un valor diferent segons el moment temporal en què es troba. Les empreses competeixen en el temps oferint serveis les 24 hores. Quan ens movem amb rapidesa, si som els primers a reaccionar, podem obtenir avantatges. Això ha creat un dels mites més coneguts dels temps moderns, que és que el temps és or, és a dir, diners. Tot i això, el temps és molt més. Des del punt de vista personal el temps és la constatació que avui tenim possibilitats de construir la nostra vida. El temps és l'àmbit de la nostra llibertat. Per

això és important ser molt conscients del perquè i el per a què en l'ús del temps. L'home sense sentit del temps és un ésser alienat.

La síndrome de "ho puc fer demà" és un dels enganys més barroers que hi ha per a la nostra llibertat d'autodeterminació. La vida i els nostres dies no haurien de ser un túnel, amb una llum al final que representi el que en realitat volia fer. Una gran font de decepció és consolar-se amb la cançoneta "demà serà un altre dia". Això és cert, sens dubte, però el problema és fer servir aquest argument una vegada i una altra per retardar fer el que és important en favor del que és urgent. Mentrestant, el temps transcorre i no som capaços de dur a terme el nostre propòsit ni atènyer-nos al que és essencial. Quan perdem una cosa preciosa o deixem passar una oportunitat és quan ens adonem que aquest demà mai no arribarà. Estava al nostre abast... però se'ns ha esvaït davant els ulls.

El moment adequat

Un dels significats de kairós és 'el moment adequat'. Creiem que dominem perfectament el temps de les nostres vides a través dels rellotges, calendaris, plans temporals i programacions, però del que no ens adonem és que les persones segueixen els seus propis cicles o ritmes i que el que ens sembla "el moment adequat" (sobretot, ara que jo tinc temps, ara que jo penso en això, immediatament) pot ser que no sigui exactament el millor moment per als altres.

És el cas del marit que pretén col·laborar en les tasques materials domèstiques però al seu ritme, en una llista mental en què primer hi ha veure el

***El temps és l'àmbit de la nostra llibertat.
Per això és important ser molt
conscients del perquè i el para quin en l'ús
del temps. L'home sense sentit del
seu temps és un ser alienat***

CLAUS EN LA GESTIÓ DEL TEMPS

- 1.** Reconèixer que el temps és un **recurs escàs, absolutament inelàstic** i impossible de substituir. Se'ns en lliura diàriament una quantitat fixa igual per a tothom: 24 hores. Tots tenim el mateix temps cada dia, ens diferencia la manera com l'utilitzem.
- 2.** Descobrir les nostres fortaleses i debilitats. Dissenyar el nostre **propòsit vital**, i només després marcar prioritats.
- 3.** **Registrar i analitzar** per escrit com estem fent servir el nostre propi temps. Avaluacions i autoanàlisi amb dades reals.
- 4.** Dirimir el dilema entre **el que és urgent i el que és important**. Tendim a abordar el que és urgent i deixar per a més tard el que és important.
- 5. Reconèixer els lladres del temps:** manca d'informació, comunicacions lentes i absurdes, interrupcions constants, desorganització dels col·laboradors més pròxims, excés d'urgències, trucades, excés de burocràcia, errors de tercers, visites a l'exterior i sortides per resoldre problemes, excés de reunions, incompetència dels caps, falta d'organització personal, confusió de les prioritats, escassa delegació en els col·laboradors.
- 6. Errors en l'ús del temps:** ser excessivament optimista quan s'aprecien les habilitats i el potencial de treball propis; intentar incloure un camp d'activitat massa ampli per a les nostres capacitats i el nostre propòsit, cosa que deriva en resultats mediocres, poca puntualitat i control de l'horari, dilació de les decisions importants, precipitació en les decisions... I sobretot, manca de propòsit!

partit o jugar amb els nens. N'hi ha prou amb esperar al final del dia. Un altre cas és el dels problemes de comunicació. Amb molta freqüència, les discussions puguen de to perquè un dels participants se sent acorralat i reacciona fortament. Un dels participants pot amenaçar l'altre –per exemple, “si no fas tal cosa, atén-te a les conseqüències”– o enfrontar la persona a un fals dilema –per exemple, “qui és més important, els teus amics o jo?”. En tots aquests casos, la solució pot ser tan simple com buscar el moment. Els problemes sorgeixen o les disputes es degraden perquè no tenim paciència per esperar “el moment adequat”.

Avui una queixa freqüent són els problemes de son. Algunes persones diuen que no dormen gens i que es limiten a dormir en períodes curts. Per això no ens ha de sorprendre que l'estrella de molts laboratoris farmacèutics sigui alguna píndola per dormir o algun ansiolític, pastilles per eliminar l'ansietat, el nerviosisme i l'estrès. Però no oblidem que el cos és com el nostre cotxe i té senyals d'alarma. Quan falta oli s'encén un llum vermell. És prudent continuar circulant? Escoltem la veu interior, busquem el moment adequat i no ens privem de passar un bon dia i de viure cada jornada amb un bon tros de propòsit personal a cada acció.

Segons la psicologia de la Gestalt, una unitat és més que la suma de les parts individuals. Podem experimentar-ho per nosaltres mateixos si intentem dibuixar el rostre d'una persona. Encara que en copiem tots els trets amb una gran precisió, veurem que, simplement, no és aquesta persona. Només els pintors amb talent són capaços de dibuixar una persona amb unes quantes línies i això es deu que les diferents parts interactuen entre si, amb la qual cosa produeixen un resultat que seria impossible d'obtenir sumant els esforços individuals de tots els elements. Podem experimentar aquesta llei de la Gestalt constantment al nostre entorn, simplement si mirem més de prop. Podem observar un equip de treball o un esportiu entusiasta, ben coordinat però amb menys possibilitats de vèncer un altre equip amb jugadors estrelles. Podem experimentar-ho al nostre propi cos quan tensem un múscul d'una extremitat i sentim dolor en una altra part del cos, perquè intentem suplir un múscul fet malbé. Ho experimentem quan sentim “química” amb una altra persona. Aleshores tot sembla que flueix cap a aquesta persona: idees, emocions, fins i tot podem anticipar-ne reaccions.

També podem experimentar sinergia dins de nosaltres mateixos quan la ment i el cos estan alineats cap al mateix objectiu i ens movem de manera fluida. Aquesta és la sinergia que ens permet transcendir la lògica matemàtica. El temps de qualitat es relaciona també amb la sinergia. Si esteu afinat amb la vostra persona o amb una altra, les coses comencen a fluir d'una manera espontània. Si us succeeix, és impressionant i el temps es multiplica. Per això el directiu té una responsabilitat clau en la creació d'ambients que facilitin la col·laboració, la sinergia. D'aquesta manera el temps flueix i produeix els resultats esperats.

SER · COMPARTIR · CRÉIXER

Agrupació Alumni UIC

Actualitza les teves dades de contacte aquí

Si cerques noves oportunitats laborals, dóna't d'alta en la nostra borsa de treball

Segueix formant-te en la UIC. Coneix la nostra oferta de màsters i postgraus

Envia'ns els teus suggeriments a través d'alumni@uic.es o al 932 541 800

Vine i gaudeix de la nostra biblioteca. Podràs accedir a totes les publicacions

Gaudeix de la nova plataforma d'avantatges i descomptes pels Alumni member

Vols aparèixer en alguna de les nostres publicacions? Escriu-nos a alumni@uic.es

Dóna't d'alta a l'Agrupació Alumni UIC i sigues ambaixador de la teva universitat

T'ajudem a muntar els teus sopars de graduació

FORMACIÓ

Nou Màster en Planificació i Assessorament Juridicofiscal

Actualment, l'assessoria fiscal és una de les sortides professionals amb més possibilitats professionals, tant per a les persones acabades de graduar com per a les professionals en actiu que es vulguin reciclar. L'imminent Llibre blanc sobre la reforma fiscal, elaborat per un comitè d'experts; la complexitat del nostre sistema; la fallida de l'Administració pública, i un 7% de dèficit públic auguren que hi haurà molta feina pel que fa a aquest tema.

El Màster en Planificació i Assessoria Juridicofiscal de la Universitat Internacional de Catalunya s'iniciarà el mes de setembre vinent. Hi participa un equip de primer nivell: catedràtics, advocats de l'Estat, responsables tributaris, auditors, advocats fiscalistes; tots liderats pel professor Luis Manuel Alonso González, catedràtic de Dret Financer de la Universitat de Barcelona, així com pels advocats Carles Puig, Álvaro Escuder i Jaume Duch. Des de la Facultat de Dret, el Màster té el suport del professor Diego Pellegrino.

Aquest Màster va més enllà del perfeccionament i l'aprofundiment en els ensenyaments en fiscalitat que obté l'alumne de grau o de llicenciatura. Dissenyat per autèntics especialistes en l'assessoria fiscal, el *Master in Laws of Taxation* està plantejat amb la idea que qui el superi estigui en condicions d'integrar-se als equips en què treballen els especialistes més prestigiosos d'àmbit estatal i internacional. L'objectiu és que els alumnes del Màster donin el millor de si mateixos, aconseguixin resultats molt superiors a la mitjana i estiguin en condicions de satisfer les exigències dels bufets i assessories més prestigiosos, així com de les principals empreses líders del país.

Master of Laws in Taxation és el projecte docent que neix fruit

de les idees i inquietuds d'un equip de persones a partir de l'anàlisi i la reflexió de les necessitats i les demandes actuals del mercat laboral en l'àmbit jurídic en general i, específicament, en la pràctica professional tributària. El seu objectiu és la formació integral dels alumnes perquè exerceixin la professió de planificació i assessorament juridicofiscal de més alt nivell, tot això a partir d'uns objectius clarament diferenciadors, és a dir: un màster fiscal mercantil, un model d'ensenyament transversal, un nexa entre el món acadèmic i el professional, i una visió panoràmica de 360°.

"La metodologia està basada en la classe magistral plena d'esforç sintetitzador per part del professor, explicada arran de casos reals i quotidians. Els alumnes poden optar a un període de tres mesos de pràctiques al llarg de l'últim trimestre, amb opció d'entrar de manera estable en un bufet d'advocats", explica Álvaro Escuder.

"Els continguts s'estructuren en mòduls que aborden la qüestió fiscal tractada des de diversos angles, d'una manera integral i completa. A més es procura desenvolupar habilitats complementàries, com ara l'anglès jurídic, les habilitats socials i el tracte amb clients, així com l'ús de bases de dades i màrqueting", explica Jaume Duch.

En definitiva, es tracta de:

- Tenir, comprendre i desenvolupar habilitats que facin possible l'elaboració de dictàmens, recursos i informes en matèria juridicofiscal de manera correcta i útil per al destinatari.
- Conèixer les tècniques dirigides a gestionar de manera eficaç els clients i els diferents assumptes que els incumbeixen.
- Dominar les tècniques diferents per gestionar de manera eficient el temps.
- Desenvolupar les tècniques de comunicació oral.
- Posar en pràctica les tècniques de negociació.
- Saber actuar en l'àmbit professional de manera ètica.
- Desenvolupar destreses i habilitats per a la capacitat de gestió i lideratge d'equips humans.

Durada: de setembre a juny

Places: 30

Preu: 7.500 € + drets d'inscripció

Lloc de realització: Campus Barcelona, c/ Immaculada, 22

Centre responsable: Facultat de Dret.

<http://www.uic.es/es/master-planificacion-asesoramiento-juridico-fiscal#divPestana3>

FORMACIÓ CONTÍNUA

**Almudena
Vázquez-Dodero**
almudenavd@uic.es

COORDINADORA DE
FORMACIÓ CONTÍNUA DE LA
FACULTAT DE DRET

En aquesta secció t'anirem detallant totes les conferències i els cursos que es duguin a terme a la Facultat i als quals estàs convidat a participar.

Si tens qualsevol suggeriment o comentari, no dubtis a posar-te en contacte amb nosaltres.

CONFERÈNCIES

Conferència:

"El principi jurídic de laïcitat"

Ponent: Sr. Rafael Navarro Valls, catedràtic de la Facultat de Dret de la Universitat Complutense de Madrid i acadèmic secretari de la Real Academia de Jurisprudencia y Legislación

Lloc: Saló de Graus

Dia i hora: 2 d'abril, a les 13.30 h

Conferència:

"Constitució i Estatut, una realitat pràctica"

Ponent: Dr. Marc Carrillo, conseller del Consell de Garanties Estatutàries i catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat Pompeu Fabra

Lloc: Aula B-504

Dia i hora: 9 d'abril, a les 13.30 h

Conferència:

"Garanteix els drets a la societat del segle XXI"

Ponent: Sr. Francesc Vendrell i Bayona, director de l'Àrea de Consum i Territori del Síndic de Greuges de Catalunya

Lloc: Saló de Graus

Dia i hora: 3 d'abril, a les 13.30 h

Conferència:

"Claus per triomfar a Amèrica"

Ponent: prof. Eduardo González Viaña, catedràtic de la Western Oregon University

Lloc: Aula B-504

Dia i hora: 23 d'abril, a les 13.30 h

*T'animo també al fet que
miris tota la nostra oferta
de màsters i postgraus
per si vols
professionalitzar-te
en algun àrea.*

.....

Conferència:

"Orientació a les oposicions: advocats de l'Estat"

Ponent: Maria Astray, advocada de l'Estat. Secretaria del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya. Advocacia de l'Estat a Barcelona. Advocacia General de l'Estat.

Lloc: Saló de Graus

Dia i hora: 30 d'abril, a les 13.30 h

.....

Conferència:

"Nous riscos i reptes per a la Unió Europea: la crisi de l'Estat a l'Àfrica"

Ponent: Carlos Jiménez Piernas, catedràtic de Dret Internacional Públic i Relacions Internacionals. Càtedra Jean Monnet de la Comissió Europea, Universitat d'Alcalá

Lloc: B-601

Dia i hora: 5 de maig, a les 13.30 h

.....

.....

Conferència:

"Orientació a les oposicions: notaries i registres"

Ponent: Luis Suárez Arias, degà de Catalunya del Registre de la Propietat i Mercantil

Lloc: Saló de Graus

Dia i hora: 7 de maig, a les 13.30 h

.....

NOTÍCIES

Emilio J. Zegrí Boada imparteix "L'oratòria davant dels tribunals" a la UIC

Soci director de Zegrí + de Olivar Abogados Penalistas, Emilio J. Zegrí va impartir la conferència "L'oratòria davant dels tribunals" el 27 de febrer passat, en el marc del cicle de conferències de formació contínua de la Facultat de Dret.

El ponent va compartir amb els alumnes de la Facultat de Dret tècniques per fer un bon discurs davant dels tribunals.

Al llarg de la ponència va destacar el poder de la paraula i la importància dels fets. En aquest sentit va afirmar que "la paraula sola no causa l'efecte d'ensenyar, convèncer i delectar, sinó que ha d'anar acompanyada d'una acció". Sobre

la preparació del discurs, Zegrí va remarcar que "cal ser tan pesat estudiant com lleuger exposant, cal trobar la frase que resumeixi tota la defensa".

Com a punt final de la conferència, Zegrí va aconsellar als alumnes: "Quan parreu en públic, que sigui sempre amb el cos obert, repartiu la mirada entre les persones a qui parreu. Feu pauses per generar combustible, parreu amb imatges i apreneu-vos de memòria tant el principi com el final del discurs."

Pablo Franquet dóna les claus sobre les preferents i les noves perspectives en els litigis financers

El 7 de març passat va tenir lloc la conferència «Noves perspectives jurídiques en litigis financers: preferents i swaps», a càrrec de Pablo Franquet, associat sènior del Departament de Dret Processal i Financer del despatx Jausas.

Franquet va iniciar la conferència amb una explicació sobre les preferents: "són accions, no tenen ni veu ni vot a la junta, son càmeres opaques. A més a més, tenen dues característiques importants per als bancs: computen com a fons propis i els preferentistes estan al bàndol dels accionistes." En aquest sentit, va centrar en les preferents el problema de la crisi, ja que "els bancs van començar a utilitzar de forma massiva les preferents per finançar-se".

El conferenciant va posar com a exemple el cas de la companyia global de serveis financers Lehman Brothers Holdings Inc. que, segons el seu parer, "va fer fallida perquè veníem d'una situació de crisi hipotecària." Aquesta fallida va agreujar la crisi financera internacional que a Espanya es va unir a la crisi immobiliària i va provocar una conjuntura en què ningú volia prestar diners a la banca espanyola. De manera que els directius bancaris van generar una estratègia de venda que passava per mostrar les preferents com quelcom igual de segur que estalviar".

El ponent va finalitzar la seva conferència plantejant quins seran els reptes per al futur de l'àmbit financer: reforçar la supervisió, recuperar la confiança i augmentar la cultura financera dels clients.

Dídac García Carreté comparteix la seva trajectòria professional amb els alumnes de la Facultat de Dret

El dimarts 4 de febrer, el director d'Afers Europeus de la CEHAT i director de l'European Hospitality Foundation (EHF), Dídac García Carreté, va impartir la conferència "L'aventura europea" en el marc del cicle de conferències de formació contínua que organitza la Facultat de Ciències Jurídiques i Polítiques.

Durant la ponència, García Carreté va exposar el seu recorregut professional des dels inicis fins que va esdevenir director d'Afers Europeus de la CEHAT i de l'European Hospitality Foundation (EHF), un *lobby* que treballa pels interessos del sector hotelier i la indústria turística espanyola.

En concret, va parlar de quin és l'objectiu del *lobby*: "Intentar canviar les lleis quan encara es debaten a Brussel·les". Actualment, entre 15.000 i 20.000 lobbistes treballen a Brussel·les i el 80% de la legislació que impacta en les nacions en prové.

Entre les funcions que desenvolupa García Carreté hi ha la d'impartir conferències als presidents de les patronals del sector de l'hostaleria i informar-los del que es trobaran en un futur. En aquest sentit, va explicar que en la seva primera ponència va dir que es prohibiria fumar als bars i els hotels: "Tothom va riure", però passats uns anys alguns dels presents li van comentar que per no haver-lo escoltat havien perdut molts diners.

La Facultat de Dret coorganitza la presentació del llibre «Juristas y enseñanzas alemanas I (1945-1975)»

La Facultat de Dret va organitzar conjuntament amb l'editorial Marcial Pons, el Col·legi d'Advocats de Barcelona (ICAB) i l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya l'acte de presentació del llibre «Juristas y enseñanzas alemanas I (1945-1975)», del Dr. Francisco Sosa Wagner, que va tenir lloc el 5 de març passat al Pati de Columnes de l'ICAB.

En l'acte, hi van participar Josep-D. Guàrdia i Canela, president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya; el Dr. Javier Junceda, degà de la Facultat de Dret de la UIC; Francisco Sosa Wagner, autor del llibre i catedràtic de Dret Administratiu de la Universitat de Lleó; José Esteve, catedràtic de Dret Administratiu de la Universitat de Barcelona, i Juan Córdoba, vicepresident de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya i

catedràtic de Dret Penal de la Universitat de Barcelona.

El Dr. Junceda el va inaugurar amb unes paraules sobre el llibre que va qualificar d'"obra mestra". Per la seva banda, l'autor del llibre, Sosa Wagner, va explicar la tasca de recerca que s'ha dut a terme per escriure'l. Segons ell, "el dret és la resposta que donem als problemes socials i polítics que ens envolten, per tant, si no es coneix el moment històric en què succeeixen no tindran sentit les actuacions i les reflexions que es facin. En el món del dret estem acostumats a veure les cites de certs autors sense saber en realitat quin era el moment històric en què vivien".

Així mateix, va explicar per què l'últim volum de l'obra es paralitza l'any 1975: "aquest moment històric és important perquè els juristes alemanys es van trobar desatesos i orfes i sobretot preguntant què havia succeït a Alemanya perquè s'hagués arribat a aquella situació, arribat aquest moment és quan es reconstrueix el dret públic tenint en compte els valors fonamentals com ara la construcció d'un poder públic limitat pel dret".

Sobre l'actualitat de l'obra, l'autor va recalcar que "la doctrina dels juristes d'aquella època té molta importància actualment", i va posar com a exemple la idea del concepte jurídic indeterminat.

Per la seva banda, el Dr. José Esteve va destacar del llibre el període en què se centra, uns anys en què Alemanya reneix i crea el dret públic alemany. En paraules d'Esteve, es tracta d'un dret que ha produït conseqüències en el dret espanyol en tres aspectes: "tota la dogmàtica i tota la relació de drets fonamentals; la mateixa institució del Tribunal Constitucional, i el mateix model d'ordenació territorial, es va abandonar el francès per passar a inspirar-se en el model alemany".

Finalment, va prendre la paraula el Dr. Juan Córdoba que va compartir la seva experiència amb la ciència juridicopenal alemanya i les seves vivències a la ciutat de Munic. En referència al context del llibre, Córdoba va fer especial èmfasi en la doctrina finalista del delictes i en els seus aspectes més característics.

La cloenda de l'acte va anar a càrrec de l'Hble. Josep-D. Guàrdia i Canela, president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya.

La Facultat de Dret té una nova sala de vistes

Des de fa un temps, la Facultat de Dret projectava disposar d'una sala de vistes que, com les dels nostres jutjats i tribunals, permetés dur a terme tot tipus de simulacions i pràctiques forenses. Aquell somni s'ha fet realitat. Els nostres alumnes ja poden gaudir d'aquest utilíssim instrument docent del qual estem summament orgullosos. Els estudiants de Dret de la UIC es vesteixen amb la toga des del començament de l'etapa universitària. Generacions futures d'advocats, jutges, fiscals i de tota classe d'operadors forenses fan així els primers passos en el fòrum judicial, aquí, a la UIC. D'aquesta manera el dia demà es desenvoluparan amb desimboltura i brillantor en els diversos òrgans jurisdiccionals de l'Estat.

Per a més informació, podeu entrar a www.uic.es/fcjp

STAFF

Aquesta revista és una publicació gratuïta editada conjuntament per la Facultat de Dret, Alumni i el Departament de Comunicació de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC). Compta amb col·laboracions de professors i antics alumnes.

El Staff, que no comparteix necessàriament les opinions expressades pels seus redactors i col·laboradors, es reserva el dret de publicar aquelles col·laboracions o anuncis que no corresponguin amb la línia editorial o amb els principis que regeixen la publicació.

Edita:

Facultat de Dret de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC)

Director:

Carlos de Miranda Vázquez

Redacció:

Facultat de Ciències Jurídiques i Polítiques, Direcció de Comunicació, Departament d'Alumni

Disseny original i maquetació:

SIGNERGIA DISSENY

Fotografia: Jaume Figa

Redacció: Consuelo León

Traducció: Unitat de català

Immaculada, 22
08017 Barcelona
932 541 800
alumni@uic.es
www.uic.es/alumni